

היכל ה היכל דא שער ד שער ב' שער המוחין פרק ט ע"ח ח"א ק:

לאיזו כחונ הוא זוג ז'א בלאה או יעקב ברחל או יעקב בלאה(ו).
 ובה בראתה בסוד אחר בשום אליו או האיר בה בפי' גבורות
 דבין דבין אך הגבורות דמ'ה דבין כולם נעלמים תוך יסוד דאבא
 הפסחוס כנודע לכן לריך שלאו משם וינתנו בחוכה ממש בעת
 הגסירה וזו תוזרין להגתן בה נה"י דאבא וז' אפשר שתקבלם
 אם לא יכנסו בה ג"כ נה"י דאמא ויתלבשו בחוכה וזו מקבלת
 היא גבורות דמ'ה (דבין) שביסוד דאבא והרי עתה בא ב'
 מנלפך א' דגבורות אמא וז' דגבורות אבא כמזכר במ"א .
 אח"כ בחירחס פנ"פ אם לא גדלה כמזכר או הוא זוג יעקב
 ורחל והיא קבלת החלה גבורות דמ'ה דבין רך מסך מו"א
 ואח"כ נותן לה חסדים דמ'ה דמ'ה בסוד זוג . אמנם כעגולת
 כמו הז'א לגמרי פנ"פ או לוקחת החסדים (דבין) דמ'ה
 (דבין) (ז) וג"כ החסדים דמ'ה דמ'ה כמזכר במ"א כי ז'א

אמנם כלי שלה הוא הסוד שלה והמין הם (א) ה"ג של
 חלקה שלוקחת בעת הגסירה כ"ל . אך אלו ה"ג פלגם של
 נקרא רוחא דיליה דשביק בנוח כי הגה ז'א סוד רוח אך
 בהנתן בה נקרא נפש בלאח נפשה ולכן נקרא בן ולא בה
 ולסודו בסוד אב"א אינו זוג גמור רק רוחא דשדי בנווה והוא
 השרש להפלות כל פנירורים מד ימות המשיח והוא שרש לפלג
 הוא הבורש הדאשן דבין וע"י מתגדרין כל ביורוי המלכים
 של א"ן . ואמנם אח"כ חוזרים פנ"פ וזו בלחם בח אורות
 פנאים דבינה שגחננוכה ויש"ס מלובשין במימיוסון (ב) ממש וזו
 ה"טון לה בסוד בלחה בנ"י ה"ג שלה בן דבן ובסוד זוג ממש
 ה"ג של הנקרא חסדים דאמא (ג) כ"ל (וסלם הן מן בין ד).
 [א] סוד נ"ל בדרך שניו' פירושים הם אמא כי הגה (כ) היא
 להחזונו ז'א בטקבא אלא בראתה שיה בשום לגמרי כמזכר והם

א'א'ר ה'ב'ת'ה

הגבורות וביאורים (א) ג'א חוג: (ב) ר'ל כליים פנינים כפ"ם הסוד לפי' פ"ח וזרין שאלמד מקדם פ"ח כיסוד כדי שמתן פרק ז' כיסוד . שמתן שגון :
 (ג) ר'ל פ"ה דבין כמזכר לפי'ל : (ד) ר'ל דברי כל אלו כמזכר נקראו ג'ן שגרי ב'ן דבין ומ"ס דבין הכל הוא פזר חיפא ונקראו ב'ן
 וז'ן כמזכר דברי בלחם יפ"ה פ"ח שבלחין חכ . כמן שגון : (כ) טו"ח קר"י פ"ב : (ז) הגה זמן ונתים של כל אהר כמזכר רבינו בשאר כנילגוליס הקדושה כ"ז וז'ל
 ח"ל רבינו חס סודם לפי שפלגם זוג כל כ"ל הוא ז'א שנקרא ישראל עם רחל חסן אונס הוא כמזכר שגם כי אז גדלה רחל ככל אורח ז'א שגם בשוכו ומתוודים ית
 פ"י סוד: חפ"ס כל ז'א . אונס ג' הוא יעקב ורחל כמזכר ית כחול ומתווד שפ"י יסוד שלו אפ"ה . אונס ג' הוא יעקב עם ללח אחר תמות לילל ולא שרש
 גדלים ומספיקים ככל אורח ז'א כולו פ"י מדיחות יסוד אהר שנו . זוג ד' הוא ישראל עם ללח כמזכר דמ'ה וז'א חינה מתפשטת רק כשיסוד ח"י כעליון שז"א
 פ"י שפ"ה שלו ז'א הוא שדנות שפ"ה יסוד שפ"ה לו כמזכר אל ז'א כמזכר נכח"י רק לכו . זוג כ' יעקב עם ללח כמזכר דמ'ה וז'א כמזכר ח"י כעליון שז"א
 ז'א וז'א הוא פ"י כמזכר יסוד אהר שפ"ה כמזכר למזכרנו : (ו) מ"ן טו"ח ק"ג פ"ב :

ח 23589

השמש

צריך לעשות לה כלי ורוחא אחר הגסירה בפמ"ה : [א] הגה טרע פי
 אבא רש"ס כ"א כלול ממ"ה ובין דמ"ה, ואמא ותנופה כל אהר כללם
 חמ"ה ומבין דבין, ח"א כלול ממ"ה ובין דמ"ה, וממ"ה ומבין דבין מ"ס
 ובין דמ"ה בימיט מלניש לנחא ותמי סימרי דיכוד דא"א מים ואחר, מ"ה
 דמ"ה לזד הפנים ובין דמ"ה לזד פאחר, ומ"ה ובין דבין לשמאל
 מלניש לכה ותמי כשמאל דיכוד דא"א טו"ס, מ"ה דבין לזד פנים, ובין
 דבין לזד אחר, ונקבא ח"א כלול ממ"ה ובין דמ"ה, וממ"ה ובין דבין
 וכיא מלנכח לז"א כסדר התלבשות ז'א לז"א כ"ל וכשמזכרתיים לז"א
 לתת מוחין לז"א אבא מצ"ע ד' מוחין ממש מ"ה וז'א חרשת ד'
 מוחין ממש ב'ן . ואח"כ מחלפין ומתלבשים בראון זה הכמה דמ"ה

יפה שעה

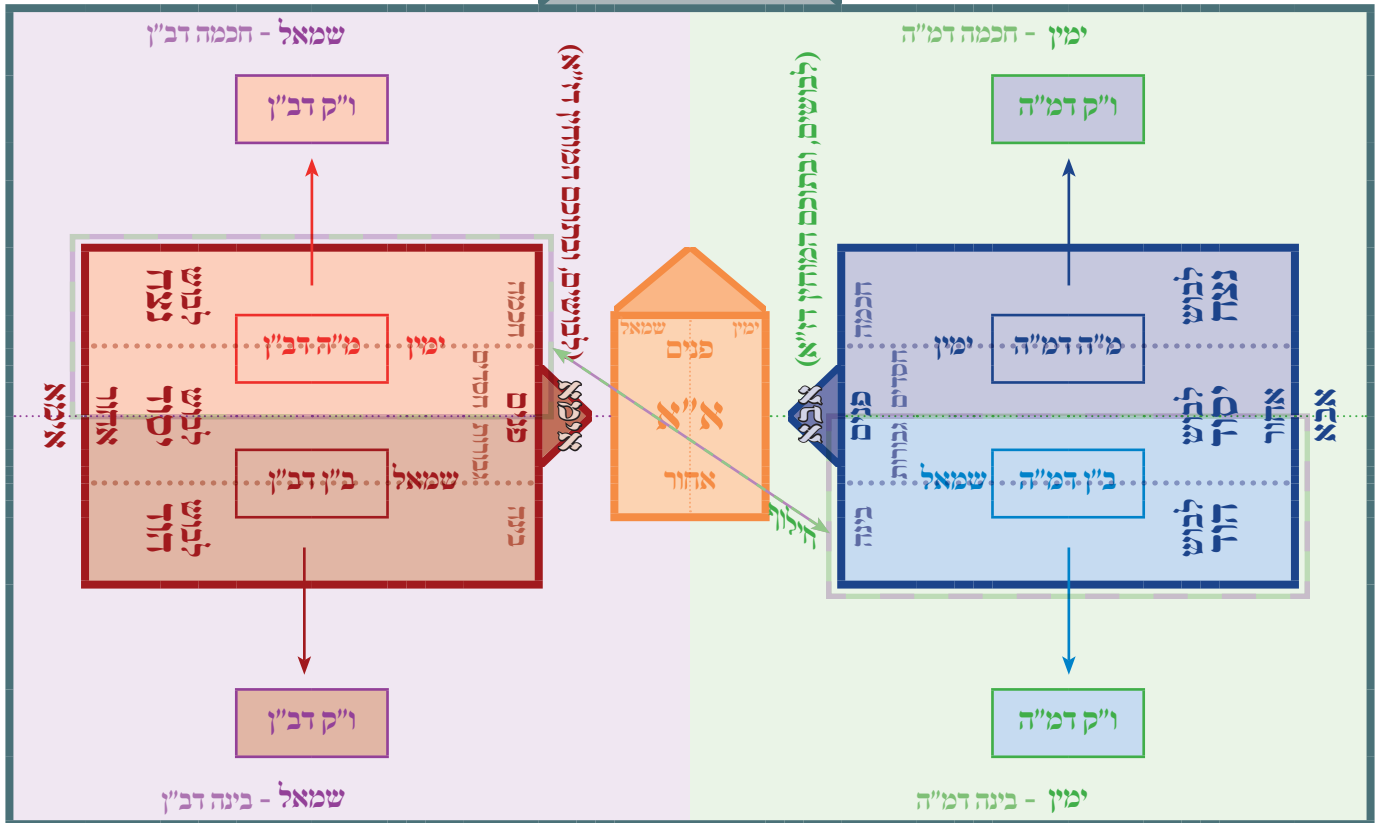
כמזכר במ"ה רח"ל צריט פ"צ משער כמזכר יע"א . ומזלח המוחין
 נסחלקו ונשאר מ"א אהוה כמזכר חסדים שכתובו שבוה מ"ה דבין
 ובסמלוקת המוחין ד"א נשארם חכמה וחסדים בין דלגב בין דלמא
 כסד מקיפין פ"צ ריבא ח"א וניטח ונורות בין דלגב בין דלימא כמזכר
 בטקבא לגחם הגסירה וחר הדבר כמו שפ"ה בחחלה קודם כמזכר
 שגחמה וחסדים שפ"ה דמ"ה ומ"ה דבין נשארם מקיפין וניטח
 ונורות דלגב דלמא שפ"ה ב'ן דמ"ה ובין דבין נכנסין בטקבא . ושפ"ה
 שגכנסו בחוכו ניטח ונורות דלגב ולמא אינו נשאר בחוכה כי לא
 נכנסו אלא להאיר אליה שהכול הגסירה להפעות ונחוכה לא נשאר ולא
 לקחה לפתח רק כ"צ דלימא כמ"ה רח"ל כמזכר מקומו ומכס כשער

מקורות

ע"ה ח"א דף ק' סע"ג השמ"ש אות א', דף ק' אע"ב השמ"ש אות ד', דף פ"ד ע"ד. ח"ב דף ו' ע"ג, הגהת השמ"ש אות א'. ח"א דף ע"א סע"א שמ"ש אות א'. תו"ח דף קכ"ב סע"ב. נה"ש דף ז' ע"ד, ט' אע"ב. כרם שלמה ח"ו עמ' כ"ב סע"א, עמ' קס"ז. שעה"כ דף כ"ו ע"ב. ענ"ה דף מ"ב ע"ב אות מ"ז, דף פ'. בא"ל ח"א דף ס"ז ע"א. סידור הול ח"ב עמ' ל"ז ע"ב. תו"ח דף קס"ט. מע"א דף רצ"ו ע"ב. שער הגלגולים הקדמה כ"ו פ"י. שע"ר ח"ב שאלה ק"כ.

יעקב (נבנה ממוחין דאבא)

ז"א - פנים



ז"א - אחור

(בנין אטב"ח)

נוק' (יעו"ר) - אחור (נבנית ממוחין דאימא)



נוק' - פנים

הערות

- * ז"א עומד באותו כיוון כמו א"א. או"א עומדים פב"פ ומלבישים את א"א מכל צדדיו, אבא בחציו הימני (פנים ואח) ואימא בחציו השמאלי (פנים ואח), כמו שני חצאי צילינדרים. לאחור החילוף (הראשון), אבא נמצא בפנים, ונכנס בפנים דז"א, אימא נמצאת באח' ונכנסת באח' דז"א.
- * הנוק' הקטנה (יעו"ר) הנבנית באטב"ח ובנסירה, עומדת כנגד מלכות דו"ק דמ"ה (יעקב) וכנגד מלכות דו"ק דב"ן (רחל), בצד האחור של ז"א.
- * הנוק' הגדולה (יעו"ר - בשבתות וימים טובים), גם כן עומדת בצד האחור של ז"א (ע"י נה"ש דף ל"ג סע"א ד"ה ונהזור, שע"ר ח"ב ש' ש'), אבל נבנית ממ"ה וב"ן דב"ן, היינו ממוחין שמצד שמאל דז"א (ע"ה ח"א דף ק' ע"ד), המלוכשים בנה"י דאימא. לכן, לצורך כניסת המוחין בנוק' הגדולה, יש צורך בחילוף שני, לעומת הכניסה בז"א (ונוק' הקטנה) חילוף ראשון (או שלישי). יש לציין שבאטב"ח, היא תקבל רק ב"ן דב"ן, כי מ"ה דב"ן באבא.
- * יעקב נוסף, עומד בצד הפנים של ז"א, נבנה מיסוד דאבא (אח), במקביל לנוק'.
- * תמיד בחילוף מתחלפים צד שמאל דאבא וצד ימין דאימא, ותמיד הנוק' מקבלת את המוחין שלה בנה"י דאימא, והיא יעו"ר העומדת באחורי ז"א.
- * ע"פ חידושי הרה"ג שד"ה (ענ"ה דף פ' אמצע ע"א, ד"ה מ"ש הרש"ש) כונות התפילה באו"א הפרטים, ולאחר החורבן רק בצד שמאל. ולכן, למרות שחלוקת השפע יהיה תמיד לפי או"א הכללים, אך זו"ן יקבלו רק מהפרטים (מצד שמאל). כלומר, רק חלק השפע שבא דרך אימא ותבונה הכללי, שהוא דרך בינה דבינה דמ"ה ומלכות דבינה דמ"ה, יביא לזו"ן את הו"ק דמ"ה. וה"ק דבינה דב"ן ומלכות דבינה דב"ן, יביא לזו"ן את הו"ק דב"ן.

ענ"ה דף פ"א סע"ב, אחרי החורבן, רק ביד שמאל.

יד שמאל דא"א

א"א

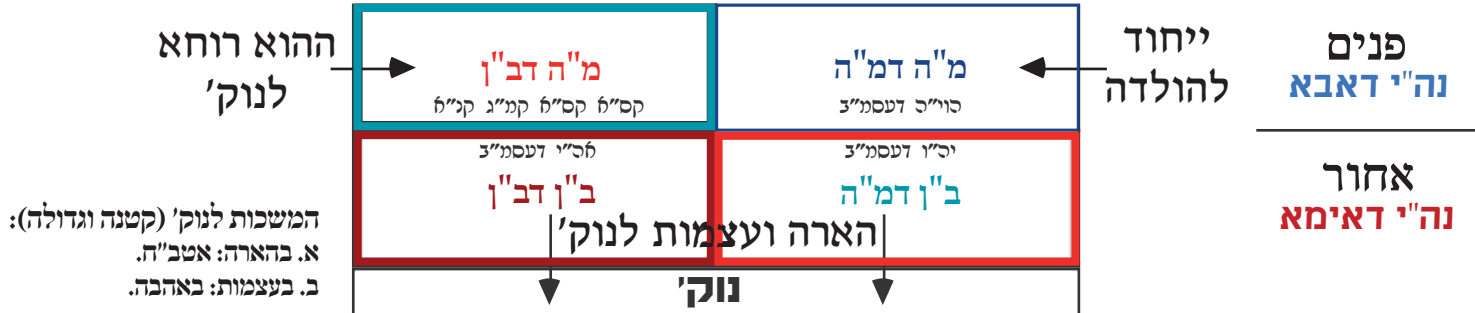
יד ימין דא"א

אימא כללי - ב"ן - מלבישה על יד שמאל דא"א		אבא כללי - מ"ה - מלביש על יד ימין דא"א			
ה"ק דבינה דב"ן	בינה דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	כתר וחכמה דבינה דמ"ה	מקור השפע	כללי
שמאל דאימא הכללי	ימין דאימא הכללי	שמאל דאבא הכללי	ימין דאבא הכללי	הפר' הנתקנים	
פרק אמצעי זרוע שמאל דא"א	פרק עליון יד שמאל דא"א	פרק אמצעי זרוע ימין דא"א	פרק עליון יד ימין דא"א	מקור ההמשכה	
בינה דאימא	חכמה דאימא	בינה דאבא	חכמה דאבא	מוחין	
ב"ן דב"ן	ב"ן דמ"ה	מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה	שפע	פרטי
ה"ק דבינה דב"ן	בינה דבינה דמ"ה	ו"ק דחכמה דב"ן	כתר וחכמה דבינה דמ"ה	מקור השפע	
אימא פרטי	אבא פרטי	אימא פרטי	אבא פרטי	הפר' הנתקנים	
שמאל דפ"א (זרוע שמאל)	ימין דפ"א (זרוע שמאל)	שמאל דפ"א (זרוע ימין)	ימין דפ"א (זרוע ימין)	מקור ההמשכה	
בינה דאימא	חכמה דאימא	בינה דאימא	חכמה דאימא	מוחין	
ב"ן דב"ן	מ"ה דב"ן	מ"ה דמ"ה	ב"ן דמ"ה	שפע	

א. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הקטנים - חילוף פרטי (חול):

[לאחר החילוף ראשון]

שמאל - הוד ימין - נצח



ב. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הגדולים - חילוף פרטי (שבת, י"ט, ר"ה כיפור ופורים):

[לאחר החילוף שני]

נה"י דאבא (צד ימינו) נה"י דאימא (צד ימינה)



מקורות
נוק' הגדולה עומדת מאחורי ז"א.
נה"ש דף ל"ג סע"א, ד"ה ונחזור.
שע"ר ח"ב ש' ש'.

ג. כניסת המוחין לז"א - זו"ן הגדולים - חילוף כללי (פרו ורבו):

[לאחר החילוף שני]

נה"י דאבא (צד ימינו) נה"י דאימא (צד ימינה)



מקורות
ע"ה ח"א דף ק' ע"א שמו"ש
אות ג' וד', עמ' ג' שמו"ש אות א'.
נה"ש דף ז' ע"ד.
אור הלבנה חלק אור החיים
דף רמ"ו ע"ב.
ש"ש ח"ב דף ע"ג ע"ג.
צדק ושלוש דף י"ח ע"א.
תו"ח מ"ו סע"ב.
בית לחם יהודא ח"ב דף נ"ג ע"ד.
שע"ר ח"ב ש' קנ"ב, ל"ו, קכ"ג, קל"ב.
ענ"ה דף פ"ד סע"א (ד"ה והשתא).
כרם שלמה ח"ו דף כ"ב אע"ב.

ג. בזו"ן הגדולים, ז"א נותן לנוק' רק ב"ן דב"ן (באטב"ח), שהרי מ"ה דב"ן שתום בתוך יסוד דאבא. מ"ה ובי"ן דב"ן יתלבשו בנה"י דאימא בחילוף השני (ע"ג רישא דז"א), במילת "באהבה".
ע"ה ח"א דף ק' ע"ד. הקדמת השד"ה באור"ה דף ק"ב הנ"ל. בא"ל ח"ב דף ק"ג סע"א ובעיקר ק"ד רע"א.
כרם שלמה ח"ו דף רפ"ט ע"ב (ובחדש ח"ו דף ב"א אע"ב, וכן ב"ב סע"א). שע"ר ח"א ש' ר"א: א"א לחלק את לבוש היסוד.

יחוד נ"ר של חנוכה

פע"ח דף ק"ט ע"א

ודע, כי יש בה ג' יחודים (עיי' שעה"כ על "שים שלום"), א' נגד נה"י, כי עד שם מגיע קומתה לבד, ובזה היחוד הוא הוי"ה אדנ"י. ולפעמים הוא נגד החוזה, ואז הוא הוי"ה אלהי"ם. ולפעמים הוא שוה עד הכתר שלו, ואז הוא הוי"ה אלהי"ה, וג' יחודים אלו, גי' נר.

שעה"כ דרוש א' דחנוכה - דף ק"ח ע"ג

ואמנם ענין כוונת ברכות הדלקת הנר הם סובבים על יחוד א' עליון ושלם הנקרא נר כמבואר • אצלינו בתפילת שחרית דחול בברכת שים שלום. כי שם נתבאר יחוד זה על מתכונתו ועיין שם. ועניינו בקיצור הוא כי שלשה בחי' של יחוד יש לזו"ן. א' הוא בבחי' יהו"ה אלהי"ה ומספרו מ"ז. הב' הוא בבחי' יהו"ה אלהי"ם ומספרו יב"ק. הג' הוא בבחי' יהו"ה אדנ"י ומספרו צ"א. ולפעמים מתייחדים בבחי' א' ולפעמים בשתיים ולפעמים בשלשתם ואז הוא היחוד הגמור, ואז הנוק' נקרא נ"ר כמספר ו' שמות הנו'.

[ב"ח ע"ה]

ברכת נר חנוכה

ואמת ונוצר חסד לאלפים נושא עון ופשע **אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר חֲנוּכָה רַת נח"ל**

להמשיך מאימא ריבוע אהי"ה, תוך מ"ה שהוא ז"א

[ובהתלבשו (ריבוע אהי"ה הנוכר) תוך וא"ו דשם מ"ה, נעשה נח"ל]

יוד הא ו א אה אהי אהיה ו הא בגי' נח"ל

ו[להמשיך הארה מנח"ל זה] מז"א לנוק', שבה [שם] ב"ן ול"ו אותיות [שבפשוט ומלא ומלא דמלא דשם ב"ן], כמס' נח"ל

[שם] ב"ן

יוד הה וו הה

ול"ו אותיותיו

יהוה

יוד הה וו הה

יוד ואו דלת . הה הה . ואו ואו . הה הה [סה"כ בגי' נח"ל]

להדליק ע"ה בגי' ע"ב ס"ג מ"ה (בגי' 180), [ויכוין] להמשיכ[ם] מחב"ד חג"ת נה"י דז"א לשם ב"ן שבנוק'

ע"ב **יוד הי ויו הי** מחב"ד דז"א

ס"ג **יוד הי ואו הי** מחג"ת דז"א

מ"ה **יוד הא ואו הא** מנה"י דז"א

לשם ב"ן שבנוק' **יוד הה וו הה** (לחב"ד חג"ת נה"י דב"ן דנוק', שבגובה ז"א)

נ"ר וחטאה

[יכוין לשלושה יחודים הנו' (יחוד נ"ר), שבפשוטם גי' נ"ר (יר"א ח"ד 27).]

יוד אלף ה"י ו"ו יוד ה"י ה"י (עצם ייחוד הנ"ר נעשה כאן, רש"ש)

בגי' רג"ל (לרמוז שגם חנוכה נקראת רגל, מכלל המועדים)

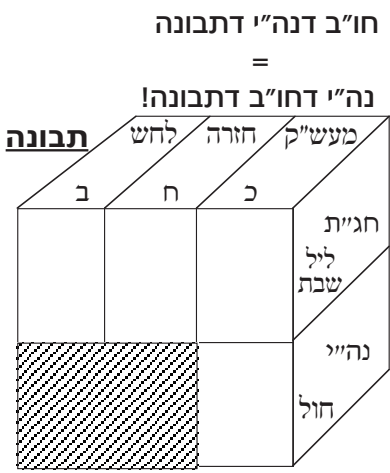
יוד א ה"י ל ואו ה ה"י ים

יוד א הא ד ואו ז הא י

[ואז הנוק' נעשית נר (מ"נר חנוכה"*)]

הלכה על א"א	חלקי נשמה	ספירות פרטיות דו"א	פרצופים פרטים דו"א	מנחת שבת
ראש	יחידה	כתר	א"א	5
גרין	חיה	חכמה	או"א (אבא)	4
חזה	נשמה	בינה	ישו"ת (אימא)	3
טבור	רוח	ו"ק	ז"א	2
רגליים	נפש	מלכות	נוקי	1

שע"ר ח"א ש' מ"ה, ח"ב ש' שס"ג.



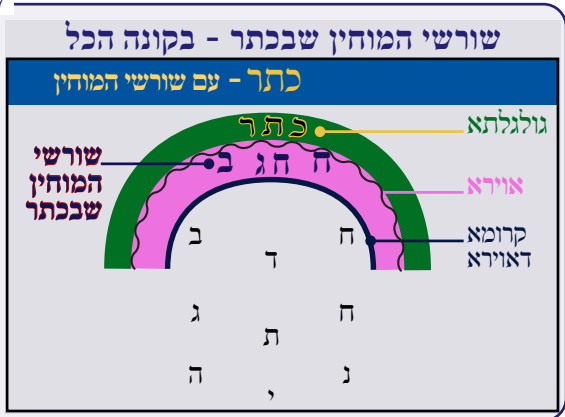
ישו"ת - נשמה	
<p>שבת בבוקר</p> <p>כחב"ד</p> <p>מקו"פ יותר גדול</p>	<p>לחש</p> <p>מקו"פ</p>
<p>ליל שבת</p> <p>חגי"ת</p> <p>מקו"פ</p>	<p>חזרה</p> <p>מקו"פ</p>
<p>חול</p> <p>נה"י</p> <p>פנימי</p>	<p>מעש"ק</p> <p>מקו"פ</p>

עיוור	יניקה	מוחין		
		<p>כתר (מעש"ק)</p> <p>ח"ב חו"ג</p> <p>דכתר</p>		
		<table border="1"> <tr> <td> <p>בינה (לחש)</p> <p>ח"ב חו"ג</p> <p>דכתר</p> </td> <td> <p>חכמה (חזרה)</p> <p>ח"ב חו"ג</p> <p>דכתר</p> </td> </tr> </table>	<p>בינה (לחש)</p> <p>ח"ב חו"ג</p> <p>דכתר</p>	<p>חכמה (חזרה)</p> <p>ח"ב חו"ג</p> <p>דכתר</p>
<p>בינה (לחש)</p> <p>ח"ב חו"ג</p> <p>דכתר</p>	<p>חכמה (חזרה)</p> <p>ח"ב חו"ג</p> <p>דכתר</p>			
		<p>ו"ק הכללי</p> <p>(נ"ר דנה"י דישו"ת):</p> <p>שע"ר ח"א ש' י"ג, ש' מ"ה.</p> <p>תו"ח דף זק"ן (נ"ר מתוקנים).</p>		

לחש: ח"ב חו"ג דכתר דבינה דנה"י דישו"ת
 חזרה: ח"ב חו"ג דכתר דחכמה דנה"י דישו"ת
 מעש"ק: ח"ב חו"ג דכתר דכתר דנה"י דישו"ת

שורשי המוחין שבכתר

ז"ת		חב"ד		כתר - עם שורשי המוחין			
ז"א	נוק'	אימא	אבא	נוק' דע"י		עתיק	
חכמה יעקב רחל בינה	חסד'י גבו'	חכמה יש"ס תבו' בינה	חסד'י גבו'	בינה	א"א	א"א	חכמה
שים שלום		שים שלום		מגן אב'	גבורות	חסדים	אבות
				כרי"ע וזק"ן	הטוב שמך	מורים	כרי"ע וזק"ן



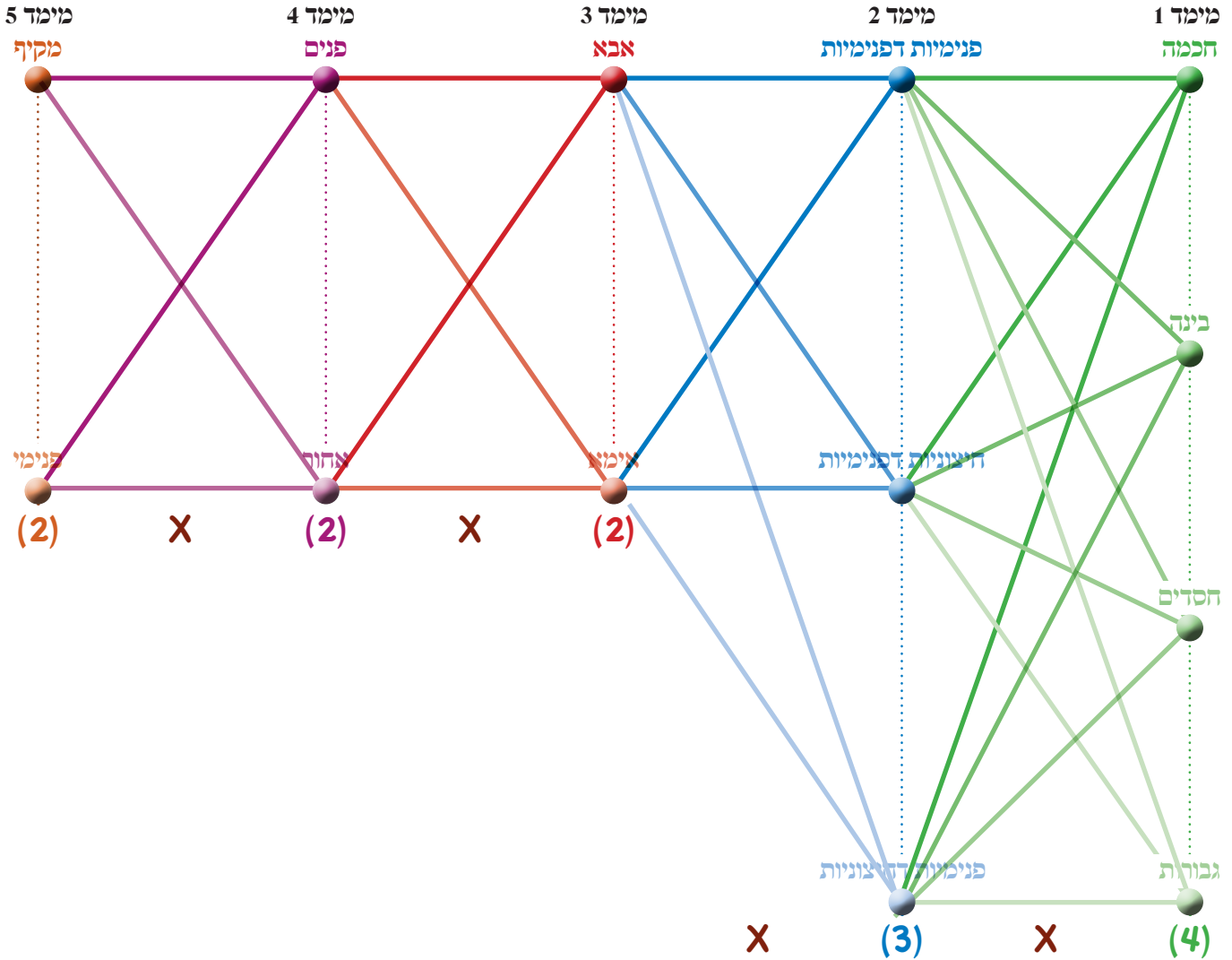
בי"ל ח"א דף קי"א אע"ב. מבו"ש דף כ"ג רע"א, ע"ב ד"ה והענין.

ע"י ע"ח ח"א דף ק"ו סע"א. אוצ"ח דף ל"ז סע"א אש"ל אות ו'. פא"ה ח"ב דף ש"ג רע"א. נה"ש דף ט' סע"ג. שע"ר ח"א ש' ק"ט (כמו מלך העולם), ח"א ש' קמ"ב, ח"ב ש' קנ"ג (העברה בעובי). ענ"ה דף מ"ח אות מ"ט. אוצ"ח דף כ"ה סע"א ד"ה גב, אש"ל אות י"א. ע"ח ח"ב דף ק"ב אע"א, דף צ"א רע"א אות א', מביא דב"ש דף י"ז ע"א אות צ"ח, מביא ע"ח ח"א דף ע"ז ע"ג פ"ה. תו"ח דף קכ"ו ע"ב ד"ה כתב. יש ב' עבודות בשים שלום: א. המשכת טיפה בעובי, כל אחד מעתיק פרטי שלו. ב. בנין חב"ד וז"ת.

(גדלות בלבד, בלי כלים אמצעים ופנימים דחיצ' דפני')

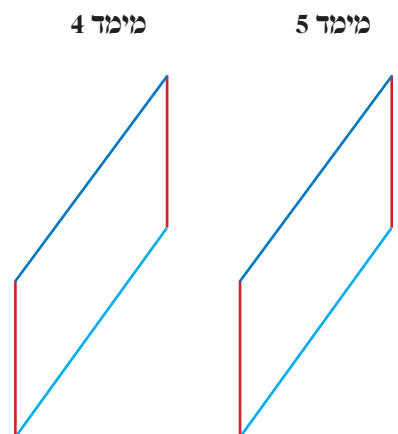
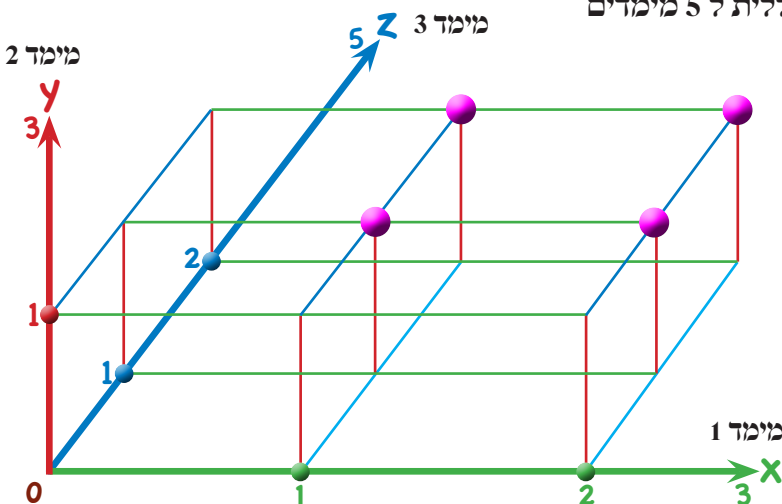
✿ יש לציין שבשורש הראשון (הכמה דכתר), בונים בפועל כמעט כל הבחינות. בשלושת השורשים הנוספים (בינה וחוג'ג דכתר), רק או"א של אחו"פ.
 ✿ כל מימד כלול מכל שאר המימדים, לכן כמות הפרצופים היא הכפלה של כל הפרטים בכל מימד. סדר המימדים אינו משמעותי.

מקף / פנימי (2)	X	פנים / אחור (2)	X	אבא / אימא (2)	X	ג' מסלולים (3) פנימיות דפנימיות / חיצוניות דפנימיות / פנימיות דחיצוניות	X	כריעות וזקיפות (4) (כו"ז - חו"ב חו"ג דכתר)
-----------------	---	-----------------	---	----------------	---	--	---	---



מקף / פנימי (2)	X	פנים / אחור (2)	X	אבא / אימא (2)	X	ג' מסלולים (3)	X	כריעות וזקיפות (4)
96	←	48	←	24	←	12	←	4
→ 2	→	→ 4	→	→ 8	→	→ 24	→	→ 96

דוגמה כללית ל 5 מימדים



או וכוף דו"ה ממש הי' ילכן יקרא דבר זה הגדלה דו"ה עלמו
 כי נהיהם כלים רקים ונכסיו אורות מוחין דו"ה לחוכם נעשו
 כנוף דו"ה ממש, והיו נח' בח' מוחין דו"ה מחכמה שלו ולמטה
 ח"ך נעשה ע"י נה"י ח' דהבונה שהם כלים בלי אור. הבחינה
 הב' היא הכתר דו"ה אשר הוא נעשה מח'י התחתון דה"ת ונה"י
 החדשים דהצ"ל. והנה בח'י הכתר דו"ה לריך שנבחר תחילה
 מה ענינו אם הוא מכלל המוחין דו"ה או לא, ואם הוא מכלל
 הי'ם דו"ה או לא כי בדבר הזה יש מחלוקת גדול בין המקובלים
 וכפי הנראה מס"י היה שחשבין דו"ה מהחיל מחכמה כמ"ס אחת
 רוח אלהים חיים יכו' וכן אמרו ח"ן האבות אלה חכמה וים החיות
 הרבה לספרה יז. גם מה פ"י לשון כתר ילמה נק' כך, והנה
 כפי הנראה מס"י והצ"ל שהכתר היה גולגלתא וחכ"ד הם המוחין
 שבתוך הגולגלתא ואם כך היה נמנה שהכתר הוא גרוע בתכלית
 הנהיגין כי הנה הוא נעשה חילוניות ולכוס המוחין בדרך
 הגולגלתא שהיא מקפה ומלכשת ח' המוחין יחין ספק שהעיקר
 והתכלית הם המוחין כי הגולגלתא היא כלי ולכוס עפל אליהם
 ודבר זה לא יעלה אפילו בדעת הנוק' בן יוחי כי פשוט שהכתר
 גדול מאד לחין קך על חכ"ד וכלא נחשבי חללו. אבל הענין הוא
 כי הנה המוחין הם חכ"ד אבל שרשם של ג' מוחין נשאר למעלה
 הרושם שבהם ומציאותם בכתר יאוחם המוחין שבתוך הכתר
 הם גדולים ומעילים לחין קך על המוחין הנק' חכ"ד ולכן תמלא
 צב' חידושי שנאשר מנבא ענין יום פכללות כל האלילות אשר
 האריך נק' כתר יא"ה ח"י"ב מוכיח שם באריך בח'י גולגלתא
 ומ"ס דלילה אמנם ח"י"ב הם יא"ה שהם הענפים היואלים מ"ס
 האריך הנק' כתר יעד"י צ"ס הפרטיית שכלל פרוקף ו"כ

זודאי שהמחית הכתום שבכתר ההוא הוא גדול מחכמה אשר
 צפרטוף ההוא שהרי הם מכתר גלגלי ובהכרח הוא שבח' הד'
 מוחין שהם י' חו"ב ודעתה הכולל חו"ב שכל ד' נמלאים בכתר
 כמ"ס בכוונה שיש שלום כי ז"ס ד' כריעות יד' זקיפות דעמידה
 ע"ש ונמלא שהמוחין הם למטה מבח' הכתר ואינם בתוכו כי
 הכתר הוא גבוה מאד מהם והם למטה נמנו לגמרי אמנם
 בכתר יש צו בח'י פנימות שהם מוחין שבו בעלמו ממש ובח'י
 חילוניות הוא הגולגלתא אלא שחילוניות הגולגלתא מהפשט עד
 למטה ומלכשת גם ח' המוחין הנק' חכ"ד אבל עיקריות הכתר
 חינו אלא למעלה על אלו המוחין ועיין מ"ס בדרוש ג"ר התגלפן
 דח לנו מן דה' הנו' בח"ז דף רפ"ח ע"א ושם תבין ענין מוח
 זה שבכתר שהוא מלבד המוח עלמו ייה עניינו, והבן הקדמה
 זאת היטב:

פ"ב. ועתה נבאר מהיכן נעשה הכתר הזה, והנה הוא
 נעשה מבח'י חלי התחתון דה"ת דלוימא הנק'
 חצו' כנ"ל ייה ענינו שהנה נח"ל כי לסיבת הכנסת נה"י דלוימא
 הא' תוך זעיר בבח'י המוחין הולככה להתגדל ולעשות לה נה"י
 אחרים חדשים ושם ביארנו ח"ך היה הענין ואמרנו שהאורות
 דנה"י של אימא עלו בחלי התחתון דה"ת דתבו' לדחות את הילד
 שילד וילא לחין ואז אוחם האורות הוליוו שם נה"י אחרים
 חדשים, ותשלים ביאור ענין זה הוא שהנה בהתעלות כל האורות
 ההם לאיתו מחליה התחתון דה"ת דתבו' האורו ונתנו כח בכלי
 ההוא דמחליה התחתון דה"ת דתבונה והגדיל וממנו נעשה ג"כ
 נה"י אחרים חדשים ואז האורות הא' שנחלקין נתלבשו תוך נה"י
 אלו החדשים כי הנה"י הא' הולככו להתרוקן לכמה סיבות כנ"ל
 חס

איפה שלימה

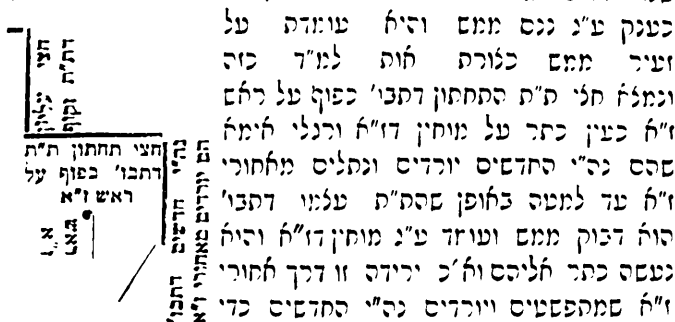
דלוחי פרע, יכן עד"י הולכים ומחלקים ונפרטים הכלים והאורות הנו' לחין קך יאונם מוחנים כלל מנמו שהי' אלא שבוה עולים
 ומתבררים יותר ומודגמים יותר עכ"ל, נמלא בדעת הרש"ש ז"ל מוסכים לשמועה ראשונה שכחז מוהר"ח ז"ל על שמועה שניה. אמנם
 יש עוד שמועה אחרת שכחז בשער הנסירה שער כ"ט פ"א במה"ק כי החג"ה נעשו חכ"ד והנה"י נעשו חג"ה וזא"ס לו נה"י חדשים
 מן הבניה, וכ"כ בשער כ"ח פ"ד כלל ה' יע"ש שער ל"ו פ"ב, ועיין שער הנסירה פ"ד ופ"ח שכחז תבונה עד הוד התפשטה ולריך
 לעשות לו לז"ה יסוד מחדש יע"ש. ועוד עיין בדרושי הדעת ידובה בנה"ש דף ל"ג ע"ג וז"ל ויודע כי הכלים דו"ה ח"גם רק ו' ספיכות
 חג"ה נה"י אלא שבזמן ההנדלה נחלק כל ספיכה מהם לתלת פרקין ועי"ש היו ע"י כלים ונמלא כי תלת פרקין עליונים ותלת פרקין
 אמנעים חג"ה הראשונים דו"ה גדלו כלים ונעשו תלת כלים שלימים לחלת מוחין חכ"ד הנו' ואלו הנקראים ראש ומוחין של הנשמה
 אח"כ תלת פרקין תחתון דחג"ה הראשונים נעשו תלת כלים לתרין עטרין ודעת החסין ואלו נקראין חג"ה של הנשמה שהם גוף בלי
 אלא שהן כלי מוח או הנו' הכלל מחו"ב ודעת החסין הנקרא ח"ת ומן תלת פרקין עילאין דנה"י נעשו כלים לנה"י של המוחין אלא
 שהם בח'י חג"ה של ז"ה, ומתרין פרקין אמנעים ותחתון שכלל או מנה"י נעשו נה"י דו"ה ושם נחשבי ג"כ נה"י של המוחין עכ"ל.
 וא"כ מ"ס הרב שחג"ה נעשו חכ"ד ר"ל לערך מה שקורא תלת פרקין תחתון דחג"ה אשר נתלבשו בכן פרקין אמנעים דנה"י דלוימא
 ונקראו תרין עטרין ודעת ובכללותן נקראו דעת תחתון ולפי שפרקין אמנעים ותחתון דנה"י דו"ה אין בהם התלבשות נה"י דלוימא
 כ"ה מן הארה שיורד להם מן הפרקין תחתון דנה"י דלוימא המתלבשים בפרקין עילאין דנה"י דו"ה לפיכך נקראין נה"י חדשים כי אין
 בהם התלבשות נה"י דלוימא כ"ה הארה לבד וזו הארה נקראת הארה מחודשת, ומ"ס בשער הנסירה פ"ד ופ"ח שהיכוד דו"ה נעשה
 מחדש ומציאר בפ"ח שם כי הוא נעשה ע"י זיוג שני מזלין נוגד ונקרא ר"ל שהמשתה החו"ג מיכוד דלוימא ליכוד דו"ה חינו נעשה
 כ"ה ע"י זיוג נגד יקרא אשר מהיר בדעת דהו"ה וע"י בן מודווגים או"ה ומאירים הארה מחודשת בחו"ג אשר עלו ציכוד שלהם וע"י
 הארה שקבלו החו"ג מתפשטים ציכוד דו"ה וזהו שנעשה לו יסוד מחדש ועיין בנה"ש דף כ"ז ע"ג בכוננת קונה הכל באורך, וזהו
 הנראה לעד בדרך אפשר אם נצינו ה' יוכשה, ועיין מ"ס היפ"ש על פ"ו, וכס' אהבה ה' להרב יוסף סרבוץ דף ל"ה, ועיין מ"ס באש"ל
 על שער א"ה באורך מזה, ולפי מ"ס בדרושי הדעת הנו' דתלת פרקין תחתון דחג"ה הראשונים נעשו תלת כלים לתרין עטרין ודעת
 החסין וכו' הוא דלא כמ"ס חסדי דוד בכלל ו' שכחז וז"ל בעת הגדלת ז"ה עולין צ' פרקין עילאין דחג"ה ונעשין חכ"ד ונשלמים ע"י
 תלת פרקין עילאין דנה"י דלוימא והתלת פרקין עילאין שבתרין פרקין הנו' הם חכ"ד דכתר וכו' והתלת פרקין תחתון שבתרין פרקין
 הנו' הם או"ה ויסכ"ה והם צ' עטרין ודעת דדעת עכ"ל משמע מדבריו שהלת פרקין אמנעים דחג"ה דו"ה נעשו תרין עטרין ודעת
 דו"ה, אבל בדרוש הדעת כחז שתרין פרקין עילאין, ואמנעים דחג"ה דו"ה נעשו חכ"ד של המוחין, ופרקין תחתונים דחג"ה נעשו
 תרין עטרין ודעת שהם חג"ה של המוחין ודו"ק:

(ו) **חוי"ב** ודעת הכולל חו"ג שארבעתם יהיו נמלאים בכתר וכו'. מזה ילא לו להרש"ש לסדר כל העמידה בחו"ב חו"ג שהם שורשי
 המוחין דכתר דו"ה ומציאר יותר בשער הכוננת בדרוש שיש שלום שכחז וז"ל כי הנה ודאי שהכתר דו"ה כולל את ג'
 מוחין וכללותם הם צו בלי ספק וכו' והנה הד' מוחין הם ד' הויה עסמ"צ כנודע וכו' והנה הם נחקקים ונשלמים בז"ה ע"י ד' כריעות
 וד' זקיפות שיש בהפילה העמידה וכו' ולכן הם בבח'י כריעות וזקיפות כדי להוריד משרשי הד' מוחין אשר בכתר ממש וכו' ואחר
 אשר נעשה תיקון הכתר שבו ע"י ד' כריעות והזקיפות הנגמרות בסוף ברכת מודים אז אנחנו אומרים ברכת שיש שלום וכו' עכ"ל.
 ומ"ס הרב ז"ל ולכן הם בבח'י כריעות וזקיפות כדי להוריד משרשי הד' מוחין אשר בכתר ממש וכו' ר"ל משרשי המוחין דכתר
 דיסו"ה לשרשי המוחין דכתר דו"ה ודטוק' כידוע שכל פרטוף ופרטוף מפרטי פרטופי צינה דו"ה נתקן כל אחד ע"י פרטוף שכנגדו
 מפרטי ה' פרטופי צינה דיסו"ה ואלו חו"ב חו"ג שהם שרשי המוחין דכתר שהם עתיק ונוק' וא"ה ונוק' של כללות זו"ן של אותה
 הפילה כפי מה שהיה בין בחול בין בשבת בין ציו"ע ויש לכל אחד מהם כל ד' כלים הנו' בשער השמות וכל המשכת המוחין דאח'
 ותיקון לאה ויעקב ורחל ונכירה והמשכת מוחין דפנים עד באהבה הכל הוא בחכמה דכתר שהוא דכורא דעתיק דאווה תפילה וממנו
 לצינה וכו' כמבואר כל זה בסיוד הרש"ש ז"ל ובהקדמת רחובות הנהר בסופה דף ז' ד"ה וזוה אפשר וכו' וכן מוח חכמה הנקרא
 אבא וכו' יע"ש. ומכל האמור מפורש יולא שח"ב חו"ג שהם שרשי המוחין הנחקקים בד' כריעות וכו' זקיפות הם פרטופים גמורים
 ויש בהם כל הכלים הנו' בש' השמות והם בכללותם כתר הכללי דו"ה של אותה תפילה [ונלע"ד שהכתר כללי הוא דו"ה שהם חו"ב
 חו"ג שבכתר מתפשטים עד סוף עולם האני' שהרי בשים שלום נדחים המוחין דקטנות לעולם הבריאה, ומהגרון דכתר הזה מלבישים
 המכ"ד

אם לעורך לידת ז"א ואם לעשות כלים ולבושים לעורך מוחין דז"א
 עלמו כנ"ל אצל אלו שהם לתשלום י"ם דתצו' עלמה חזרו האורות
 להתלבש בהם, והנה מזה המחלטה התחתון דת"ם ומנה"י [ר"ל
 נה"י החדשים] בצחי' כלים ובצחי' אורות ג"כ שלהם עלמן הם
 הנעשים כתר דז"א, והרי זה הוא שינוי א' שיש בין הכתר למוחין
 שהמוחין הכלים שלהם הם דתצו' והאורות שלהם הם דז"א אצל
 הכתר הכלים והאורות שלו הכל הוא מן התצו' בזה תבין העעם
 למה הכתר אינו במספר הי"ם כנ"ל אמנם מחליין מחכמה
 שנק' ראשית והטעם כי הנה המוחין דז"א שהם חצ"ד שלו
 האורות הם דז"א עלמו ואעפ"י שהכלים והלבושים הם דנה"י
 הא' דתצו' כנז' עכ"ז הם טפלים ונגררים אחר הרומניות והאורות
 שבהם הם מוז"א עלמו ולכן משם מחלילים מספר י"ם שהם
 חצ"ד חג"ם נה"י"ם שבו ובפרט כנז"ל שהכלים דנה"י הא' דתצו'
 נעשו בשר מבשרו וגופו דז"א כנ"ל אמנם הכתר שלו אין לו
 שייכות עמו לא באורות ולא בכלים כי כולם הם צחי' התצו' לבד
 ואין בו צחי' ז"א כלל זולתי שהוא מתחבר שם ושורה עליו
 כמו כתר כמש"ל ולכן אינו נחשב במספר י"ם ז"א וזכור כלל
 זה וזה תבין למה נק' כתר שהוא מלשון כוהנת ומסבבת כמו
 העטרה שהיא מקפת ומסבבת ומלבשת ראש האדם והוא דבר
 זולתו כנראה בחוש הראות שהעטרה נבדלת היא מנוף האדם.
 גם בזה תבין הפרש ויתרן מעלה הכתר על המוחין כי המוחין
 היו האורות צחי' זעיר עלמו ובצחי' הכלים שלהם בלבד היו
 מהתצו'. אצל הכתר כולו הכני והאור הוא מהתצו' ופשוט הוא
 היתרון והמעלה שיש לאימא על ז"א שאין קץ וקלבה אליו ומה
 גם שאפי' בצחי' הכלים יש יתרון לכלי הכתר מכלים דמוחין
 לב' סיבות הא' שהכלים דמוחין הם דנה"י הא' בלבד אצל כלי
 הכתר הוא מנה"י החדשים וגם מחלי תחתון דת"ם ונודע שחלי
 ת"ם גדול מכל נה"י כולם כמ"ם בהקדמה ידועה שהצחי' קטנה
 שכל ספירה עליונה היא גדולה מכל מה שלמטה ממנה והרי
 ראיה כמה מעלות ויתרונות יש אל הכתר על המוחין, ופשוט הוא
 שהכתר גדול הוא מכל הט"ם כולם דז"א לגמרי, ואמנם עכ"ז נק'
 הכתר כתר דז"א אעפ"י שאין לו שייכות עמו והטעם הוא לפי
 שכאשר אימא שהיא תצו' רוצה להעטיר ולהכתיר לז"א בנה
 בסוד בעטרה שעררה לו אמו הנה היא יורדת ומשפלת גופה
 למטה עד שיצור חלי ת"ם שלה כנז' ומקפת ומסבבת ראשו דז"א
 ונעשית לו צחי' כתר ועטרה ואז נחשב כאילו הוא מצחי' ז"א
 עלמו לסיבת ההתכרותו והתדבקותו עמו וז"ם מ"ם צחי' דכתר
 אינו אימא על צרת, גם אמרו צחי' כל כתר אינו אה"י והענין
 הוא כי מצחי' אימא הנק' אה"י כנודע נעשית כתר דז"א כמ"ם
 ודע שלא זה בלבד אלה עד"ז הם כל צחי' הכתרים של כל
 שאר הפרטו' או כמו אר"ך ואו"א וטו"ק דז"א שכולם כתריות
 נעשה מן העליון שעליו ע"ד שביארנו בכתר דז"א, והנה
 ג"כ ית' לך שהרי מצחרי אחזה אלוה ודרי אין אלו רואים שבאדם
 התחתון דעה"ז יש בו כתר עם מוחין צחוכו למעלה מהמוחין שלו
 אך זה יובן עמ"ש שהנה כמו שהכתר אינו מכלל גופו דז"א רק
 צחי' מקפת עליו וזולתו כך הוא באדם התחתון שהכתר שלו הוא
 אור רוחני מוקף עליו ואינו נגלה ויכיר לעין אמנם הצינו' שלו
 המתפשט למטה הוא הנגלה והוא הגלגולת המקיף את המוחין
 של האדם עלמו:

פ"ג. ועתה נבאר ענין הכתר הזה איך נעשה מחלי התחתון
 דת"ם ומנה"י החדשים דתצו' ובו ית' לך מש"ל
 שצינה יורדת ומשפלת עלמה למטה להיותה כתר על ראשו ואם
 כפי הנז"ל שחלי ת"ם נעשה כתר על הנה"י נכנס צחוכו אין
 לורך להשפיל, אצל הענין הוא כי הנה עיקר צחי' כתר דז"א
 אינו רק חלי התחתון דת"ם דתצו' לבד והוא ממש שורה ע"ג

מוחין שלו הנק' חצ"ד שהרי הכתר הוא ספי' אחת בלבד ואינה
 מתלקת לג' קוים וא"כ אי אפשר שנס נה"י החדשים המתחלקים
 לג' קוים יהיו כתר דז"א, אצל כפי זה לריך להבין מה נעשה מן
 הנה"י החדשים המפסיקים בין חלי ת"ם אל ראש ז"א. גם ל"ל
 מש"א במ"א בענין דרושי מוחין דז"א איך לריך י"ג שנים עד
 שיכנסו בו המוחין ובכללן הוא זמן ירידת הכתר עליו, ואם כפי
 הנז' שהת"ם עלמו שורה על חצ"ד דז"א אין לריך להשקות זמן
 שכיון שנגנסו כבר נה"י דתצו' בסוד מוחין צחוכו מאליו נשאר
 עומד ת"ם ע"ג המוחין ברגע בלתי שהיה זמן, אמנם הענין הוא
 שהנה האמת הוא שחלי תחתון דת"ם דתצו' הוא לבדו נעשה
 כתר ושורה ומונה ויושב ע"ג המוחין ממש, והנה הה"ת הוא נוף
 רחב כנראה מחוש העין י"ם באמלצו ובצחוכו מקום הלל רחב
 יותר משאר הספי' ובפרט כאשר נעריך גוף דאימא שהוא היותר
 רחב שבה ורישא דז"א שהוא היותר לר וקטן בשיעור מכל
 אבריו ובפרט כי זו צחי' אימא וזו צחי' בנה הקטן כי צחי' אימא
 כאשר מונה אוחו חלי ת"ם על ראשו דז"א נכנס ראש ז"א צחוכו
 וכל המוחין שלי נשארים מוכתרים ומוקפין מחלי ת"ם זה ויש בו
 שיעור גדול לשיהיה קלחו נשאר למעלה וקלחו יורד ומסבב את
 המוחין דז"א, ואמנם הנה"י החדשים דתצו' אינם נכנסים תוך
 פנימיות ז"א כאשר נכנסו הנה"י הא' אמנם הם נכפפים
 ומתפשטים ויורדים בצד אחוריים דז"א באדם ארוך הכופף קומתי
 וגשען על גבי ראש אדם ננס קלר הקומה העומד לפניו ואחורי
 הננס נגד פני הארוך ואז הארוך כופף קומתי ומושיב גופו
 שבמקום עזבו ע"ג ראש הננס והגליו נתלין לאחוריים דננס
 שאז ננול שראש האדם הארוך נס חלי קומתי העליונה זקוף
 למעלה מעומד וחלי גופו נכפל וגסמך על ראש הננס והגלים
 שלו יורדים ומתפשטים מאחורי הננס, ועד' באימא עם ז"א



כענק ע"ג ננס ממש והיא עומדת על
 זעיר ממש כלורת אות למ"ד בזה
 וגמלא חלי ת"ם התחתון דתצו' כפוף על ראש
 ז"א כעין כתר על מוחין דז"א ורגלי אימא
 שהם נה"י החדשים יורדים ונתלים מאחורי
 ז"א עד למטה באופן שהת"ם עלמו דתצו'
 הוא דבוק ממש ועומד ע"ג מוחין דז"א והיא
 נעשה כתר אליהם וא"כ ירידה זו דרך אחורי
 ז"א שמתפשטים ויורדים נה"י החדשים כדי
 שיסאך הת"ם בצחי' כתר דבוק ע"ג המוחין לריכה שהיה זמן
 לירד כמ"ם בענין המסך י"ג שנים דגדלות ז"א כנז'. וגמלא
 שהכתר דז"א אינו דבוק גוף א' עם הנה"י אשר נכנסין צחוכו
 אצל הוא נוף א' עם נה"י החדשים היורדים ומשפלים מאחורי
 ז"א וזה תבין מש"א במ"א כי קו האמלצי דז"א לפעמים יורד
 עד למטה וגם צחי' הדעת שהוא עמו בקו האמלצי גם הוא
 יורד למטה ממקומו ואמנם החי"ב שבו נשארים במקומם ואינם
 יורדים לפי שאינם קשורים עם הכתר אמנם אם היה נקשר
 עם נה"י הפנימיים דתצו' היה מוכרח שאם יעלה הכתר והדעת
 גם חו"ב שצ"ב הקוים האחרים יעלו וירדו עמהם:

פ"ד. ונבאר עתה ענין ירידת והשתלשלות א' הנה"י דתצו'
 החדשים מאחורי ז"א והטעם שאינם יורדים
 וגמשים דרך פניו הוא כדי שתוכל התצו' להסתכל פניה צפני
 ז"א כאשר הכפוף ראשה להסתכל בו בהיות פניה באחורי ז"א
 ותכפוף ראשה ותציב צפניו דז"א שהוא נמוך ממנה ותאיר בו
 בהסתכלות זה ואילו היו רגליה משתלשלים כלפי פניו גמלא
 פניה עם פני ז"א והנה היא גבוהה מואד מאד וכאשר תכפוף ראשה
 להסתכל בו אינה מסתכלת אלא באחורי ז"א והנה שיעור ארוך
 התפשטות והשתלשלות נה"י החדשים הנז' באחורי ז"א הוא עד

סיים

איפה שלימה

החצ"ד שהם או"א וישו"ת דז"א ועליהם מלבישים מן הטבור ולמטה ו"ק דז"א ז"ן ויעקב דז"א] א"כ אין זה הכתר שמדבר בו הרב
 בפרקין שנעשה מחלי ת"ם דאימא, אמנם נלעד שכך הם דברי הרב שמכרים ומביא ראיה כמו שמנינו שכתר הכללי דלני' שיש בו
 מוחין שהוא מוחא סתימאה וכן מנינו בכתר דז"א שיש בו שורשי המוחין חו"ב מלבד המוחין עלמן שהם חצ"ד הכללים קן בפרטות
 מכל פרטוף ופרטוף דכל פרטי פרטופי הז"א הכתר הפרטי שכל פרטוף הנעשה מת"ם דלני' יש בכתר הפרטי ההוא שורשי המוחין
 מלבד החצ"ד הפרטים שלמטה ממנו וזה יבא דברי הרב על נכון:

- (א) **במו** א"א ואו"א נוק' דז"א כולם כתריות נעשה מן ת"ם העליון שעליו וכו' עיין מ"ם באש"ל בארוך על שער א"א פ"א אות
 א' והענין בקיצור כי או"א מלבישים לפרקין עילאין דנה"י דכתר דלני' שהם נקראין חג"ם דכתר דלני' יעו"ש:
- (א) **דנה"י** של תצו' החדשים וכו' וגם צי"ם יש נה"י חדשים כמבואר בסידור כנוגת העמידה צחיבת למען שמו ועיין לעיל
 פ"א אות ג' מ"ם ש:

באופן

קנא) שאלה מסיבה קולר המשיג ושימק
 המושג אני נצוק בסדר
 הזווגים שנהתימת שים שלום ובסדר המשכת
 הטיפה וכמוחין ע"כ יבאר לי הדבר בכדי שאדע
 לעבוד את ה' בכונה כראוי ושכמ"ה :

תשובה דע שצפרלוק ז"ל כבולל יש בו
 ג' פרלופים מלבישים זע"ז בשוכ
 פרלוק הפנימי הוא כתר ויש בו י"ב פרלופים
 באורך, ופרלוק האמלעי הוא חצ"ד ויש בו י"ב
 פרלופים באורך, ופרלוק החילון הוא הגי'ת נכ"י
 ויש בו י"ב פרלופים באורך, ובחול כל עסקנו
 בחו"צ דנכ"י דבונה דז"א ובהם ג"כ יש ג'
 פרלופים מלבישים זע"ז בעובי ע"ד כנז' וקומחין
 שוכ ונהקנים בלשח וחזרה ע"י המוחין שנמשכים
 להם מהו"ב דנכ"י דישסו"ת ובכללות בעמידה
 או החזרה נמשכו המוחין להו"ב חו"ג דכתר
 דפרלוק הפנימי וצשים שלום בעת הזוג יש שחי
 המשכות א' המשכת טיפת הכזרעה, ב' המשכת
 המוחין מזל"ז בתחלה מזווגים פרלוק הפנימי
 שהוא כתר וממשיכין הטיפה מחסדים דדעת
 דעתיק שבו עד יסוד דיעקב שבו ומזדווגים
 יעו"ר שבו ונדחים המוחין דקטנות השייכים לו
 עד ראש הכריאה, אח"כ מזווגים פרלוק האמלעי
 דעובי עד"ז כי המוחין שחיו צפרלוק הפנימי
 חלקו השייך לו נתפשט בכל קומתו ושארית
 המוחין נמשכים ממנו לפרלוק אמלעי דעובי
 וממשיכין טיפת הכזרעה מחסדים דדעת
 דעתיק דפרלוק האמלעי עד יסוד דיעקב שבו
 ומזדווגים יעו"ר שבו ונדחים המוחין דקטנות
 השייכים לו עד ראש הכריאה, אח"כ מזווגים
 פרלוק החילון דעובי עד"ז כי המוחין שחיו
 צפרלוק האמלעי חלקו השייך לו נתפשט בכל
 קומתו ושארית המוחין דו"ק נמשכים ממנו
 לפרלוק החילון דעובי ומתפשטים בכל קומתו
 וממשיכים טיפת הכזרעה מחסדים דדעת
 דעתיק דפרלוק החילון עד יסוד דיעקב ומזדווגים
 יעו"ר שבו ונדחים המוחין דקטנות השייכים
 לו עד ראש הכריאה, זו הצנת פשט הסידור :
ומה שיש לדקדק בזה דאיך אחר שנחפשט
 המוחין בכל פרלוק ככתר עד שנדחו
 הקטנות לראש הכריאה איך אח"כ חזרין
 להמשיך המוחין ממנו לפרלוק חצ"ד וכי יעלו

המוחין מהתה לעולה להמשך בראש חצ"ד וכמו
 שכתבנו כן בפתח עינים [דמ"ה ע"ב] ד"ה ובאן
 יעו"ש לפי מ"ש א"ש דלא נתפשט בכל קומת
 צפרלוק הפנימי אלא המוחין השייכים לו אצל
 שארית המוחין נשארין צפקון להמשך צפרלוק
 האמלעי וכעד"ז מפרלוק האמלעי להחילון וא"ש
 כיצ"א ועיין בפתח עינים שבי ע"ז שני תירושים
 ותכלית כונתו שבהמשכה מפרלוק הפנימי
 לאמלעי ומכאמלעי להחילון הוא מזל"ז בעובי
 ולא בדרך עליית המוחין כעו"ש :

והרה"ג שד"ה יל"ו תירך עד"ז וז"ל בע"ה
 שער המקיפים פרק א' כי וז"ל
 ובה חצין ענין אר"א שאמרו באדר"ז הרדויהו
 שקולי כחדא ושריין כחדא והטעם הוא כי מאיר
 א' שניהם מאירין צבוייה ממנו ואין חינוק
 ציניהם אלא שאצא לקח אורות דחסדים
 מימין ואימא אורות של הגבורות מהשמאל וכי
 לכך גם אור הימין של אצא שגכנס בו צבוד
 אר"פ יולא אה"כ דרך היסוד של אצא עלמו
 וחל"ו נכנס צבוד אר"פ לאימא וחל"ו נשאר
 צבוד אר"מ לאימא ובה חצין איך אימא כשם
 בליקחת מהכתר שהוא א"א כך נוקחת מאצא
 עלמו ונריכה אליו ע"כ נמלא שאף באימא
 שוב לאצא אפי"ה מקבלת ממנו וכן יהיה
 בזווגים דשים שלום שאף שפרלוק ככתר ופרלוק
 חצ"ד ופרלוק חו"ק הם שוים בקומתם אפי"ה
 מקבלים המוחין זמ"ז עכד"ק :

ותירוץ הלזכ עולה יפה וכו' ע"ד מ"ש
 הפתח עינים שבהמשכה מזל"ז
 בעובי יעו"ש ועיין ג"כ בענין הזווגים דשי"ש
 בכפר עלי נכר אות מ"ט מה שכתבנו בזה
 ועיין בהקדמה רחב"ג (ד"ט ע"ד) בסדר תיקון
 ובתפשטות המוחין ולענין אר"א כנז' בשער
 מ"ה פ"א עיין בהגבת השמ"ש שער מ"ב פ"ג
 ועיין מ"ש ע"ז בספר דברי שלום שאלכ ל"ה
 (ד"ז ע"א) ובספר תרי"ה (דקכ"ו ע"ב ד"ה
 כתב) וכיע"א, מהמגיה נר"ו :

קנא) שאלה מ"ש בסידור זווגים דשי"ש
 בכתר שהוא עתיק ואריך
 מלוייר בעתיק אחיב הויב צבילוב שהוא זוג
 פנימי ובא"א הויב אחיב צבילוב שהוא זוג
 חילון לא כן בזוג חצ"ד שכם אר"א וישסו"ת

ויעויר כיעו"ש וז"ל בשלמא מוחין דקטנות דחכמה דכחך כבד התחלנו לדחותם צחינת כאל עד קונס הכל פגדחו ששים ליריפוס ליסוד אח"כ צמגן אצרהס וצמודים וצבטוב שמך נמשכו המוחין לצינה וחויג דכחך ע"ד הנזיל ועתה בש"ש מכונים לדחיתם עד ראש הצריאה אצל המוחין דקטנות דא"י וישסו"ת ודזו"ן ויעויר אומתי יכיה סדר דחיותם עד היסוד כי צסידור כתוב צסתם להמשיכס מכיסוד וזה קאי לכל הזוגים הנז' מדכתב דחצ"ד וצחג"ת נכ"י להמשיכס ככל הנזיל ולא ידענו אומתי יכיה סדר דחיותם עד היסוד דחצ"ד ודחג"ת נכ"י וכיע"א :

תשובה הרב ר' סלימאן אליהו מצבל נר"ו השיב וז"ל לריך לכתוב צסידור ולהשאר צעתיק וכו' ושארית המוחין דחצ"ד חג"ת נכ"י דעיצור ויניקס ומוחין דאח' ופניס דחילוי ודפנימויות להמשיכס לחצ"ד שהס א"י וישסו"ת ולצנות אותם ולתקן אותם ויד"ז ימשיך חלק הזו"ן ויעויר ויכוין לצנותם ולתקנם צכללות וכן מוכח מדברי הרש"ש צבקדמת רחבי"ג (ד"ט ע"ד) כיעו"ש וכן ס"ל להר"ב כחסיד מבר"א ענתני זלוקיל עכ"ד :

ושאלתי ע"ז להרה"ג שד"כ יל"ו והשיב ג"כ כנז' שלריך לכוין לזווג חו"צ חוי"ג דכחך וע"י זווגס הס צוניס ומתקנים לחצ"ד שהס א"י וישסו"ת ככל הנזיל ר"ל המשכת המוחין ודחיות הקטנות עד היסוד ושאר הפרטים. ואח"כ יכוין לזווג חצ"ד שהס א"י וישסו"ת וע"י זווגס הס מתקנים וצונים לחג"ת נכ"י שהס זו"ן ויעויר ככל הנזיל ר"ל המשכת המוחין ודחיות הקטנות עד היסוד ושאר הפרטים. וכל צניון ותיקן חצ"ד וחג"ת נכ"י הוא עתה צשי"ש כי מה פנתקן צכללות העמידה הוא רק לכחך שהס שרשי המוחין ועתה נתקנים חצ"ד וריק שכל פרלוף נתקן ע"י פרלוף שעליו דוקא ככחך מתקן חצ"ד. וחצ"ד מתקנים ו"ק עכדיק וכיע"א :

קט) שאלה כתוב צשכ"ו (דל"ז ע"ג) ח"ל אחר שכבר נעשה צחינת צחיצוק וסנשיקין צצרכות שקדמו כנז' אז מתפורר היסוד להתאצר צנוק' וכ"י ע"כ לפי"ז וילא

מלוייר צשניכס אלכיס הויכ צשילוב וכן צזווג נכ"י שהס זו"ן ויעויר מלוייר צשניכס הויכ אכיה צשילוב שהוא זווג חילון יעו"ש וז"ל מהו כונת סדר זה דממ"ג קשב אס הוא כלל משני זווגים חילון ופנימי נמה צא"י וישסו"ת וזו"ן ויעויר לא ליייר שני סוגים ואס הוא רק זווג אחד שכך יש לומר דהכ"א מייירי צזווג הפנימי כנעשה ע"י דזווג החילון אינו שייך כלן וכוא נעשה מאליו תדיר שלא ע"י כנודע וכבר נרמז צחינת שמע קשב יותר א"כ למה צבי א"י מלוייר הויכ אכיה וכן צזו"ן ויעויר הויכ אדני שהוא זווג חילון היע"א :

תשובה תיקון חו"צ חוי"ג דכחך דזו"ן ^{איג"ר החכמה} כנתקן ¹²³⁴⁵⁶⁷ ככל העמידה זווגס עתה צשי"ש עדי"ז עתיק ונוקי הס ג"ר שצכתר וע"כ ליייר זווג פנימי וא"י ונוקי שהס ו"ק שצכתר ע"כ ליייר זווג חילון וא"י וישסו"ת לא חילק צניכס יען שזוגס אלכיס הויכ וכמ"ש צשכ"ו (דל"ה ע"א) וכבר כי צשכ"ו לעיל (דל"ז ע"ד) ח"ל כשחכוין צשס אלכיס וכויכ חכוין להצרס עדי"ז איל"הויהם כי הגצורות שנקראים אלכיס מקדומים ומתחילים לעלות חתנה צכוד מ"ן ואח"כ יורדין כחסדים שהס ככויות צסוד מ"ד ע"כ וע"ד זה צכל מקום שימלא זווג דאלכיס הויכ לריך לשלצס כנז' וזו"ן ויעויר שלייר צשניכס הויכ אדנות מפני שהוא סוד חיבור זו"ן כמו צכל ככוונת ולא צשציל הזווג מהרה"ג שד"כ יל"ו :

א"ה עיין צטעס השונויים הנז' צספר פתח עינים (דמ"ז ע"א) מ"ש צזה צאורך וכצ"א מסידור פדיון נפש להרש"ש זיע"א שסידר אכיה וכויכ, הויכ ואכיה צכתה אח"כ אלכיס וכויכ, הויכ ואלכיס צהצ"ד, אח"כ אדני הויכ, הויכ ואדני צז"ת ע"כ יעוש"צ וכיע"א :

קנה) שאלה מ"ש צסידור צזווגים דשי"ש לזווג חוי"צ חוי"ג דכחך שהס עתיק ונוקי וא"י ונוקי ולהמשיך טיפת כהצאעה וכ"ו ולצבר הקטנות צניסוד דז"א וכ"ו ונדחים כי אלכיס דקטנות לראש הצריאה ואח"כ יכוין צזווגים דחצ"ד שהס א"י וישסו"ת ככל הנזיל וכעדי"ז צחג"ת נכ"י שהס חו"ן

קצח) שאלה כהוב בשכ"ו [דל"ב ע"ב]
 וז"ל נמלא כי אז צווג
 הכוא נכנסין צרחל גי יסודותי יסוד דאבא
 ויסוד דאימא ויסוד דז"א, המלביש את שניכם
 בתוכו ע"כ ל"ל הלא נודע שיסוד דאימא צחוב
 דז"א כי הוא יסוד נוקי קל"ר ואינו מגיע עד
 יסוד דז"א וכיבי קאמר יסוד דז"א מלביש לשני
 היסודות דז"א גם ל"ל דאיך נכנס יסוד דאימא
 צרחל כיון שסיומו צחוב דז"א למעלה מכתר
 צרחל היע"א :

תשובה עיון ציפה טעם לשכ"ו [ד"ב
 דעמידה אות נ"ו] שנגש מה
 ותוך וז"ל ואל"ג שיסוד דאימא מסתוים צחוב
 דז"א ואינה מגעת עד היסוד מ"מ כבר נודע
 שכן כהו"ג בליאחם לוקחים התלבושות מיסוד
 דאימא יחס עשר לציסוס דאחיה עשר דמים
 וגם יסוד דאבא עלמו צחפפפוטו מהחזה
 וגמטה לוקח התלבושות מיסוד דאימא ומכל אלו
 הצחינות שייך נומר שגם יסוד דאימא נכנס
 עמהם עכ"ל ועיון ע"ה שכ"ט פ"ה ושנ"ד פ"ה
 וכיע"א :

קטן) שאלה כהוב צסודור צחינת ברוך
 הוא וברוך שמו יכוין
 שאחיה שכוא אימא מנצבת לס"ג שכוא אבא
 ואדני שכוא נוקי מלצבת למ"ה שכוא ז"א ע"כ
 ושם לייר קודם אחיה ואח"כ הויה דס"ג ואח"כ
 אדני ואח"כ הויה דמ"ה ולריך לפי שכונתו שהא"י
 מלביש לשני אימא לאבא ונוקי לז"א, וקשה
 דצנכר שלום [דמ"ו ע"ב] צהגבות לשכ"ו כי
 וז"ל נלע"ד ש"ל כך צמילת צרוך תכוין אל
 שם אחיה דיודין המלובש צמס הויה דס"ג
 וכך היא ניסחה שכ"ו ימן ועיון לעיל סוף
 דרוש ה"י מדכופי התפילין שורש כוגף זו עכ"ד
 וצדכופי התפילין [ד"ח ע"א] מצואר כן וז"ל
 ופגוד אחיה דיודין שצמות חכמה יש שם הויה
 דס"ג שיש בו גי יודין כמו שיש גי יודין צמס
 אחיה דיודין ואז הכויה היא צז"ת שצחכמה
 זאת ונעשית מלבוש אל שם אחיה דיודין כנז'
 כי הוא נשמה אליו לפי שכוא צחינת ג"ר
 שבה ע"כ כרי מפורש כמ"ש צנכר שלום שאחיה
 היא מלובשת הוך כס"ג ולא מלגשת עליו וכוא
 היוך מ"ש צסידור שאחיה מלצבת לס"ג ועוד

יולא שכווג דשים שלום הוא לצחינת נוקי
 שצבר נעשה לה צחינת החיצוק והנשיקין
 וקשה דא"כ חינו צנוקי דחכמה דכתר שנעשה
 צפ צבר החיצוק והנשיקין שנודע שהחיצוק
 והנשיקין הוא לנוקי דחכמה דכתר אבל לנוקי
 דצינכ יחו"ג לה מלינו עניין החיצוק והנשיקין
 אליה א"כ איך צש"ש מכונים לצווג כל
 הצחינות דגתר ודחצ"ד ודריק כיון שלא קדם
 להם עניין החיצוק והנשיקין היע"א :

תשובה הן אמת שהחיצוק והנשיקין
 שנעשה צעמידה הוא רק לחכמה
 דכתר אבל לעולם עיקר הטורה להקן חכמה
 דכתר ואחר שנתקן צחינת חכמה שצכתר היא
 מחתמת הוחמה צצינה וצחו"ג ככל הצחינות
 שנטשו צה תיקון אטצ"ה והחיצוק והנשיקין
 ומוחין דא"פ ונעשה צהם ככל מה שנעשה
 צחכמה דכתר וע"כ צש"ש מזדווגים כל די
 צחינות חו"צ חו"ג דכתר ונמשך לנוקי שכוא
 יעו"ר שצכס ואח"כ ממשיכין שארית המוחין
 לחצ"ד שחס אר"א וישכח"ת ואח"כ לויק שחס
 זרין ויעו"ר ככל ע"ד הנז' וכן הצווגים יהיו
 צש"ה צכל אחד ואחד מהכ"ג שד"ה יל"ו :

זקן) שאלה כהוב בשכ"ו [דל"ה ע"א]
 וז"ל דע כי אעפ"י שאנו
 אומרים שזה הצווג הוא דיעקצ עם רהל עכ"ז
 יש עוד צווג אחר ג"כ והוא צווג ז"א עלמו
 הנקרא ישראל עם לאה מהחזה ולמעלה ע"כ
 ל"ל שמתולם לא מלינו צש"ש צווג ישראל עם לאה
 אלא יעו"ר ואדרצא מפוי צסדר הצווגים צהקדמת
 סידור כרש"ש שצשחית דחול לאה וישראל
 הם אב"א אבל צווג ישראל ולאה מהחזה
 ולמעלה הוא צמנחה יעו"ש :

תשובה איך נראה לפרש צש"ש דשחית
 יש צי צווגים שלעולם הצווג דש"ש
 דשחית הוא דיעו"ר דיקא חווג דישאל ונאה
 כנעשה צחמורת ויעבור אינו עניין לכאן
 דכתם הוא צווג דכללות כ"ד שכות דתמול
 שלשום אבל אפ"ל שח"ש עוד יש צווג אחר
 דישאל ונאה כונתו על צווג כנעשה צמנחה
 ישראל ונאה דכלים פנימיים שבוה מפנין
 צווג דשחית, צווג דמנחה כנעשה ע"י הוא
 דיעו"ר דכלים אמצעים, מהכ"ג שד"ה יל"ו :

ולהשאיר בעתיק וא"א את המוחין
 המוחין דחב"ה. ושארית המוחין
 דו"ק להמשיכם לחג"ת נה"י,
 ולזווג הו"ק דז"א בבחינת הוי"ה
 ואדנ"י, להמשיכם ככל הנז"ל

ולהשאיר בעתיק וא"א את המוחין
 דכתרים. ושארית המוחין [שמן
 החכמה ולמטה, הנקראים אלהי"ם]
 נמשיכים לחב"ד [דגופא, הנקראים
 הוי"ה] שהם או"א וישסו"ת, ולזווגם
 בבחינת הוי"ה אלהי"ם, להמשיכם
 ככל הנז"ל [עפ"י היר"א ח"א 710 <

לזווג חו"ב והוי"ג דכתר, שנתבררו
 ונשלם תיקונם בד' כריעות וזקיפות
 [בבחינת הוי"ה ואהי"ה]

חו"ב
 דחב"ד
 זווג או"א
 עילאין
יאהדוניה

חו"ב
 דחב"ד
 זווג או"א
 עילאין
יאהדוניה

חו"ב
 דחב"ד
 זווג עתיק ונוק'
יאהדוניה

יחוד העולמות וי"ם דכזורא בי"ם דנוק' (מעורר הורדת הטפה, פת"ל)

ייהוהיה

[ליחד ולקשר שרשי נרנח"י שלי בשרשם, ולהאיר בהם עצמות אור התורה ולזככם הם ומלבושיהם בתכלית
 הטהרה והקדושה, ועי"ז יאירו בהם עצמות אור התורה ורויה. (הרי"ם)]
 [שורוק אותיות קשה, כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות. ובכח זה יתקשרו דברי חכמה בלבי, ולא ישתכחו
 ממני, אמן כן יהי רצון. (הרי"ם ע"פ שעה"כ ל"ז ע"ג)]

ייהוה
ייהוה
ייהוה
ייהוה

להמשיך טפת ההזרעה שם ע"ב וחמשה חסדים,
 מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק (שבאווריא דא"א)
 לחסד דעתיק שבגולגלתא דאריה

יוד אלהי . יוד הי . יוד הי . הי ה

ומשם לנוצר ונקה שהם ע"ב קס"א, ולזווגם

ולהמשיך הטפה לחב"ד דאבא, ומשם ליסוד דאבא, ומשם ימשיכו עד יסוד דאימא שבדעת דז"א.
 וגם להמשיך (אותה) הטפה דכללות ודפרטות משם ע"ב, (דרך) דמוקיף דחכמה דז"א ליסוד דאימא שבדעת דז"א

ממוקיף חכמה דז"א
יוד הי ויו הי

ליסוד דאימא שבדעת דז"א

אלף הה יוד הה

ומשם לדעת דיעקב
יוד הי ויו הי
ייהוה
ייהוה
 ג' כלי דעת דיעקב
יוד הה וו הה
יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה
יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הא

ומשם ליסוד דיעקב
יוד הי ויו הי
ייהוה
ייהוה

ג' כלי יסוד דיעקב
שי"ן דלת יוד
שדי
ש' שד' שדי

ולהמשיך משם [שם ע"ב ו]ה"ח לדעת דז"א
יוד הי ויו הי
ייהוה
ייהוה
 ג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הה וו הה

ומשם ליסוד דז"א
יוד הי ויו הי
ייהוה
ייהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה
שי"ן דלת. שי"ן דלת יוד
שי"ן דלת יוד

(ב) להמשיך מיסוד הדכורא לעקב
[שם ע"ב, ו]הה"ח ליסוד דנוק',
ג' כלי יסוד דיעקב

שׁיין דלת יוד
שדי
שׁ שׁד שׁדי

שם ע"ב
יוד הי ויו הי
ה"ח
יהוה י
יהוה ה
יהוה ו
יהוה ה
יהוה יסוד

מ"ד

(א) לעורר ולהעלות מיסוד דנוק' מ"ן ה"ג,

ה' שמות אלהי"ם
ה"ג מיסוד דנוקבא

אלהים
אלהים
אלהים
אלהים
אלהים

מ"ן

ג' כלי יסוד דרחל
שׁיין דלת יוד
שדי
שׁ שׁד שׁדי

(ג) ולהכביר בה"ג שביסוד דנוק'
חיבור חו"ג ביסודה

יוד הי ויו הי
אלהיהם
אלהיהם
אלהיהם
אלהיהם

ג' כלי יסוד דרחל
שׁיין דלת יוד
שדי
שׁ שׁד שׁדי

חיבור זו"ן והיכלין (בי"ע עם זו"ן דאציל)
אהדוניה
אלהיהם

חיבור חו"ג (יעקו"ר הנ"ל)
אלהיהם
אהדוניה

לחו"ב וחו"ג דנוק' (הוי"ת דזקיפות)

יוד הי ויו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה יוד הי ואו הי

ולכרר מבירורי הקטנות שביסוד דז"א (60), והם ל' להשאירם ביסוד, ול' הנשאירם להמשיכם לרישא דנוק'. ולהשאיר שם ט"ו המובחרים, וט"ו הנשאירם לגרון, ומשם לחג"ת, ומשם לנה"י, לכלול אותם ביסוד. ולהשאיר שם עשרה, וחמשה לראש הבריאה.

אלף למד הי יוד מם אלף למד הה יוד מם
אלף למד הא יוד מם
אלף למד הא יוד מם
אלהים

לראש הבריאה (לחזור על כל הנ"ל עבור חב"ד וז"ת דיחוד נ"ר)

גם יכוין לחבר ז"א עם אימא דהיינו כניסת המוחין דאימא בז"א, ולא יחוד, ויכוין בשילוב אהי"ה הוי"ה

אלהיהם

גם יכוין לחבר ז"א עם לאה, ויכוין בשילוב אלהי"ם והוי"ה (בויעבור)

אלהיהם

גם יכוין לחבר ז"א עם רחל, ויכוין בשילוב אדני"י והוי"ה (בויעבור)

אלהיהם

הכתובה פה צריכה פי'. והנראה שכך הוא:
 בתחיל' לזווג חו"ב חו"ג דכתר (הכתוב בשורה
 א'), והוא מה שמצוייר למטה אהי' הוי' והוי'
 אהי'. ולפי כונת הקיצור כאן נראה לקו"ד,
 שאפי' להשלים גם זיווג החב"ד והו"ק אחר
 הכתר בלי הפסק. ואח"כ לכוון להמשיך טי'
 ע"ב דדעת דעתי' עד המקי' דחכמה דו"א ומשם
 ליסוד דאי' שבדעת דו"א (הכתוב בשורה בג"ד).
 והיא טי' א' הגמשכת מהמקי' דחכמה, ושורשה
 מדעת דעתי', ולהשאירה ביסוד דאי' שבדעת
 דו"א. ומ"ש להמשיך טי' ההורעה וכו' וגם
 להמשיך הטי' משם ע"ב דמקי' וכו', צ"ל
 שהכונה במ"ש להמשיך הטי' משם ע"ב, כלו'
 הטי' ההיא ואינה טי' אחרת, אלא טי' א'
 להמשיכה מעתי' למקי' דחכ', ולהמשיכה משם
 עד הדעת דו"א. והגם שגר' זה דוחק, שבתחיל'
 כ' להמשיכה מעתי' עד דעת דו"א, ואחר זה א'
 וגם להמשיך הטי' וכו' לדעת דו"א, ולמה
 הפסיק בתחיל' לו' מעתי' לדעת דו"א, ולא א'
 בהמשך א' מעתי' למקי' דחכ' ומשם לדעת,
 מ"מ מוכרחים הדברים. שכ"ג מפו' בריש דרו'
 א' דויעבור שהם טי' א' ולא ב'. וע"ע לק'
 בויעבור בד"ה לעכב טי' ההורעה. ומ"ש עוד
 ולהמשיך משם ה"ח וכו', כלו' מיסוד דאי'.
 ומה שמצוייר בעמוד הב' שם ע"ב עם הה"ח,
 עי' פת"ע דג"ב סוע"ב בסוגרים שכל זיווג
 להוליד צריך להמשיך טי' ע"ב עם ה"ח, וזה
 בסוד נשמה של הולד כנו' בע"ח וכו' ועד"ז
 הוא הזיווג בברכת ש"ש וכו' ע"ש. וע"ע פת"ע
 דמ"ז ע"ג סוד"ה ונחזור וד"ן סוע"א ד"ה וכן.

(אגב יש לו', שלפי מ"ש הרש"ש זיע"א בנה"ש
 והביאו הש"ש ז"ל בכ"מ, שזיווג דיעקור'
 דש"ש הוא דפרטות דאותו היום, ודנפ"א הוא
 דו"ן דכללות דכל הכ"ד, צריך לו' שב' הטי'
 הנו' בש"ש כאן, עי' ש"ש ז"ל דרו' ש"ש אות
 ב', א' מהם נמשכה לז"א הפרטי דאותו היום,
 וטי' הב' דחס' דעתי' ומקי' דחכמה נמשכה
 לז"א הכולל דכ"ד. ולא נמשכו הב' טי' לפר'
 אחד, כמו שלכאו' נראים פשט הדברים, וזה
 נראה לכאו' פשוט. ועי' ש"ש דרו' א' דס"ת אות
 ו').

ברפ"ו דעמי' יש עוד בחי' אחרת והוא כתר
 דו"א וכו' וקודם שקלקלו המינים היה בא
 מעצמו וכו' אבל אחר שרבו המינים ונתקלקלו
 וכו' נסתלק בעון הדור או הוצרכו לתקן ברכת
 המינים וע"י ברכה זו בא גם הכתר דו"א ע"י
 תפלתנו ע"כ. ושם בברכה זו כ' שלפי שספי'
 הכתר אינו בא אלא באחרונה וכו' ולכן ברכה
 זו באה עתה באחרונה אבל בחי' הכתר דנוק'
 נעשה בה בראשונה ע"כ. וזה מדובר בפני'
 כמ"ש. ואח"כ ממשיך רז"ל בענין הכתר דנוק'
 שבא בסוד שו' בעת אצילותה וכו' שבזמן ר"ג
 שנתרבו המינים ופגם המינות מגיע לכתר הנה
 ולכן הוצרכו לתקן ברכת למינים לתקן הכתר
 שבה (והתי' הזה מבואר בסי' שהוא להמשיך לו'
 הארה ממו' דכתר דו"א) ויען שברכה זו נתקנה
 מחדש לא תיקנוה אלא אחר גמר הברכות הא'
 שהם לתקן הט' שבה ע"כ.

והמובן לקו"ד מזה הוא שהכתר דו"א וכן
 דנוק' דבחי' אחו' תמיד מאז ועתה,
 בא על ידנו, ושניהם באים באחרונה. אבל
 הכתר דו"ן דפני' היה נתקן מאיליו עד זמן
 ר"ג, דו"א באחרונה ודנוק' בראשונה. (הגם
 שכתר דאחו' באחרונה, אבל בפני' כך קיבל
 שבא בראשונה). ובהתרבות המינות הגיע הפגם
 שהוא חמור מאד לכתרי' זו"ן דפני', והיו צריכים
 לתקן אותם על ידנו. והיות וכתר דו"א אינו בא
 אלא באחרונה, תיקנו ברכת למינים אחר גמר
 תי' הט"ס שלו. והיות ותי' הכתר דנוק' הוא
 להמשיך לו' הארה מכתר דו"א, סידרו תיקונו
 ג"כ בברכה זו, שבת' הכתר דו"א אז ממשיכין
 ממנו הארה לתקן כתר דנוק'. אע"פ שלפני זה
 היה בא בראשונה, עכשיו שזקוק להארה מכתר
 דו"א, מוכרח להשאיר תיקונו עם תיקון כתר
 דו"א עצמו. כנלקו"ד הבנת הענין וא"ש את"ם.

שים שלום

(קט, א) שים שלום לזווג חו"ב וחו"ג וכו'.
 לפי מה שביאר הרב פת"ע ז"ל
 כאן, נראה הלשון של ההקדמה המקוצרת

וּמ"ש בע' ק"י, אחר ג' כלי הנוק', חי אלקים הוי' ותחתיו חי הוי' אדנות, עי פת"ע אות ט' נר' שהיה גורס בשניהם הוי' אדנות ע"ש. ועי' תו"ח זיע"א דקכ"א רע"א ורע"ב שכ' ג' אופני כונות בב' החיבורים הללו, שהם הוי' אלקים והוי' אדנות, כפי הגי' שלפננו ע"ש. ומ"ש מול זה בצד שמאל חי' זו"ן והיכלין הוי' אדנות ואלקים הוי', נר' דחי' זו"ן והם הוי' אדנות, היינו זיווג יעקו"ר הנז' לעי' מזה. וחי' הוי' אלקים כ' בשה"כ היינו זיווג היכלין דנוק' (אלקים) בהיכלא דדכורא (הוי'). ופי' בש"ש אות ז' היינו היכלי ב"ע עם היכלי האצי' ע"ש.

וּמ"ש בע' ק"י, אחר ג' כלי הנוק', חי אלקים הוי' ותחתיו חי הוי' אדנות, עי פת"ע אות ט' נר' שהיה גורס בשניהם הוי' אדנות ע"ש. ועי' תו"ח זיע"א דקכ"א רע"א ורע"ב שכ' ג' אופני כונות בב' החיבורים הללו, שהם הוי' אלקים והוי' אדנות, כפי הגי' שלפננו ע"ש. ומ"ש מול זה בצד שמאל חי' זו"ן והיכלין הוי' אדנות ואלקים הוי', נר' דחי' זו"ן והם הוי' אדנות, היינו זיווג יעקו"ר הנז' לעי' מזה. וחי' הוי' אלקים כ' בשה"כ היינו זיווג היכלין דנוק' (אלקים) בהיכלא דדכורא (הוי'). ופי' בש"ש אות ז' היינו היכלי ב"ע עם היכלי האצי' ע"ש.

(ק, ב) אחר בירור הקט' כתוב ג' יחודים ז"א, עם אי' ועם לאה ועם רחל. ובסי' כ"י לא נמצאים. והרואה יראה בשה"כ דל"ז סוע"ד שנזכרו שם, אבל לא כתב רז"ל לכוון אותם כאן. ואדרבה בשילוב הוי' אלקים שהוא זיווג ז"א ולאה כתב שהוא בויעבור ע"ש. ולכן לקו"ד אין מקום לכוון בזה כמ"ש כאן בסי'. ואיני יודע אם הוא ט"ס.

(קט, א) ולהמשיך משם ה"ח לדעת דז"א. וכן הל' בשה"כ תכוון להמשיך טי' זרע הה"ח להוציאם מתוך היסוד דאי' הנתון תוך דעת דז"א ולהוציאה גם מתוך הדעת וכו' ע"ש. וק"ק הרי יסוד דאי' תוך דעת דז"א כמ"ש רז"ל, ומה שייך לו' מיסוד דאי' לדעת ז"א, וכן להוציאה מיסוד דאי' ולהוציאה גם מדעת דז"א. ולי' רז"ל בפע"ח ש"כ דעמי' יותר ברור ע"ש בד"ה והנה טי' הזרע.

(ק, א) רז"ל בשה"כ דל"ח ע"א ד"ה האמנם כתב, שבש"ש יש זיווג ישראל ולאה מהחזה ולמעלה חוץ מזיווג יעקו"ר ע"ש. וצריך לדעת איפה נז' זה בסי'. והייתי רוצה לו' שאפ' זה מ"ש בשה"כ דל"ז ע"ד ד"ה עניין, וכן בסי' אחר זיווג יעקו"ר, להמשיך ד' שמות עסמ"ב לנוק' דז"א ע"ש. דאינו מובן לכאן מה טיבה של המשכה זו כאן, א"כ אולי כאן רמז לזיווג ז"א ולאה. אלא שלכאן מובן מאליו שזיווג ז"א ולאה מחזה ולמעלה, צריך שיקדים לזיווג יעקו"ר שהם מהחזה ולמטה. (ועי' ש"ש שה"כ דנ"ג אות ט'). ואילו בסי' כתובה כונה זו אחר זיווג יעקו"ר כאמור. ועוד שבתו"ח דכ"ה ע"ב הביא הכונה הזו ופירשה כפי דרכו בקודש. והגם שלגודל משובותי קצור קצרה דעתי הפעוטה מלהבין עומק אמרי קדשו, אבל כתב שנוק' דז"א הנז' כאן, היינו פר' העתיד להתברר בתפי' אחרת ע"ש. ולזה ניחא שבאה לבסוף. א"כ א"א לו' שכונת רז"ל על זיווג ישראל ולאה והיעב"א. וע"ע פת"ע דל"ג ע"ג

(ק, א) בזווג יעקו"ר. עי' ש"ש של"ב פ"ב אות י"א ושכ"ג פ"ה אות ה'. ושה"כ בת"י מלך עוזר וכו' וש"ש שם. ופת"ע בת"י אל עליון. והנה לפמ"ש הרש"ש זיע"א בסו' הק' רחוקה"ג בת"י הד' מו' דכתר והם הנתקנים בד' כרי' וזקי', נר' שכל התיקונים וההמשכות שייכים בכל ברכה וברכה, וצריך להיות תי' יעקו"ר בכל מח מהד' מו' הנז'. וכפי מה שנו' שזיווג דחול הוא דיעקו"ר, א"כ הכונה ליעקו"ר דכל מח דד' מו' דכתר, ודכל פר' מאו"א וישסו"ת, ודכל פר' מזו"ן ויעקו"ר. כי כל אלו הי"ב פר' הם פר' שוים בקומתן וכנו' בכ"מ. ועי' פת"ע כאן סו' אות י"ג (ועי' מ"ש ענ"ה ז"ל אות מ"ט) ומדבריו שם יש להבין כמ"ש שכל מה שיש בכתר יש בחב"ד ובו"ק ע"ש. וכ"ן הל' שבהק' שכ' להמשיכם ככל הנז"ל. ובסי' כ"י מצאתי מסודר זיווג יעקו"ר ג"פ. וגם צריך לו' שכ"ז הוא בין בפו"ח דפני', ובין בפני' דחי'. וזה מפור' בתו"ח זיע"א דקכ"א ב' דכל זיווג

לזווג חו"ב וחו"ג **דכתר**, שנתבררו ונשלם תיקונם בד' כריעות וזקיפות [בבחינת הוי"ה ואה"ה]

ולהשאיר בעתיק וא"א את המוחין דכתרים. ושארית המוחין [שמן החכמה ולמטה, הנקראים אלהי"ם] נמשכים להב"ד [דגופא, הנקראים הוי"ה] שהם או"א וישכו"ת, ולזווגם בבחינת הוי"ה אלהי"ם, להמשיכם ככל הנז"ל לעפ"י היר"א ח"א 710

ולהשאיר באו"א וישכו"ת את המוחין דחב"ד. ושארית המוחין דוי"ק להמשיכם להג"ת נה"י, ולזווג הוי"ק דז"א בבחינת הוי"ה ואדנ"י, להמשיכם ככל הנז"ל

חו"ב דכתר
זווג עתיק ונוק'
איהיהוה

חו"ב דחב"ד
זווג או"א עילאין
אילהיהוהם

חו"ב דזווג זו"ן
יאהדוניה

חו"ג דזווג יעקב ורחל
יאהדוניה

יחוד העולמות וי"ם דדכורא בי"ם דנוק' למעורר הורדת הטפה, פת"ע

ייהוהוה

ליחד ולקשר שרשי נרנח"י שלי בשרשם, ולהאיר בהם עצמות אור התורה ולזכנם הם ומלבושיהם בתכלית הטהרה והקדושה, ועי"ז יאירו בהם עצמות אור התורה ורזיה. (הרי"ם) [שורוק] אותיות קשה, כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות. ובכח זה יתקשרו דברי חכמה בלב, ולא ישתכחו מומני, אמן כן יהי רצון. (הרי"ם ע"פ שעה"כ ל"ז ע"ג)

להמשיך טפת ההזרעה שם ע"ב וחמשה חסדים, מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק (שבאווריא דא"א) לחסד דעתיק שבגולגלתא דאריה,

יוד הי ויו הי
יהוה יהוה יהוה

יוד אלף . הי הי . ויו יוד . הי ה

ומשם לנוצר ונקח שהם ע"ב קס"א, ולזווגם

ולהמשיך הטפה לכחב"ד דאבא, ומשם ליסוד דאבא, ומשם ימשיכו עד יסוד דאימא שבדעת דז"א.

וגם להמשיך (אותה) הטפה דכללות ודפרטות משם ע"ב, (דרך דמקיף דחכמה דז"א ליסוד דאימא שבדעת דז"א ממקיף חכמה דז"א
יוד הי ויו הי
ליסוד דאימא שבדעת דז"א
אלף הה יוד הה

ולהמשיך משם [שם ע"ב] ה"ה לדעת דז"א
יוד הי ויו הי יהוה יהוה

ג' כלי דעת דז"א
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הה וו הה

ומשם ליסוד דז"א
יוד הי ויו הי

יהוה יהוה יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה

שין. שיין דלת. שיין דלת יוד שיין דלת יוד

ומשם לדעת דיעקב
יוד הי ויו הי

יהוה יהוה יהוה

ג' כלי דעת דיעקב
יוד הה וו הה יוד. יוד הה. יוד הה וו הה יוד. יוד הה. יוד הה ואו הה יוד. יוד הה ואו הה

ומשם ליסוד דיעקב
יוד הי ויו הי

יהוה יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דיעקב
שיין דלת יוד שדי

ש שדי שדי

להמשיך מיסוד דדכורא יעקב, [שם ע"ב, ה"ה] ליסוד דנוק', ג' כלי יסוד דיעקב

שיין דלת יוד שדי ש שדי שדי

שם ע"ב
יוד הי ויו הי

ה"ה
יהוה יהוה יהוה יהוה יסוד

חיבור חו"ג יעקב הנ"ל
אילהיהוהם יאהדוניה

ולחברם בה"ג שביסוד דנוק' חיבור חו"ג ביסודה
יוד הי ויו הי אילהיהוהם אילהיהוהם אילהיהוהם אילהיהוהם אילהיהוהם
ג' כלי יסוד דרחל
שיין דלת יוד שדי ש שדי שדי
ג' כלי יסוד דרחל
שיין דלת יוד שדי ש שדי שדי

לעורר ולהעלות מיסוד דנוק' מ"ן ה"ג, ה' שמות אלהי"ם ה"ג מיסוד דנוקבא

אלהים אלהים אלהים אלהים אלהים

ג' כלי יסוד דרחל
שיין דלת יוד שדי ש שדי שדי

חיבור זו"ן והיכלין (בי"ע עם זו"ן דאצ"ל)
יאהדוניה אילהיהוהם

לחור"ב וחז"ג דנוק' (הוי"ת דזקיפות)
יוד הי ויו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה

ולכבר מביורוי הקטנות שביסוד דז"א (60), והם ל' להשאירם ביסוד, ול' הנשארים להמשיכם לרישא דנוק'. ולהשאיר שם ט"ז המוכחרים, וט"ז הנשארים לגרון, ומשם להג"ת, ומשם לנה"י, לכלול אותם ביסוד. ולהשאיר שם עשרה, וחמשה לראש הבריאה.

אלף למד הי יוד מם אלף למד הה יוד מם אלף למד הא יוד מם אלף למד הא יוד מם אלהים

לראש הבריאה (לחזור על כל הנ"ל עבור חב"ד וז"ת דיחוד נ"ד)

גם יכוין לחבר ז"א עם אימא (דהיינו כניסת המוחין דאימא בז"א, ולא יחוד), ויכוין בשילוב אהי"ה הוי"ה

איהיהוה

גם יכוין לחבר ז"א עם לאה, ויכוין בשילוב אלהי"ם והוי"ה (בויעבור)

אילהיהוהם

גם יכוין לחבר ז"א עם רחל, ויכוין בשילוב אדנ"י והוי"ה (בויעבור)

איידהוניה

עפ"י שעה"כ ק"ח רע"ד ופע"ח ק"ט סע"א. שע"ר ח"ב ש' קנ"ג

שעה"כ מפנה אותנו לתיבות שים שלום, על מנת ללמוד את פרטי יחוד נ"ר. משם משמע שמדובר על ג' יחודים הנעשים בי"ב פרצופים פרטים של ז"א. לאחר מכן, יש הורדת הטיפה ליעו"ר (ביום חול), ושם נעשה יחוד נוסף. לאחר מכן הורדת שפע עד לראש הבריאה. כנ"ל בכתר/חב"ד/ז"ת. מכאן נלמד לחנוכה, יש שני שלבים: א. יחוד נ"ר בז"א. ב. לאחר מכן בחלק מהמקומות נכוון בהמשכה לנוק' שהיא שם ב"ן. ההמשכה לנוק' מתאפשרת רק כשהנוק' בגובה ההמשכה מז"א (כתר/חב"ד/ז"ת).

כאשר נוק' דז"א בגובה מלא עם ז"א

ז"א - יחוד נ"ר שלם (על פי שים שלום)			
ז"ת	חב"ד	כתר	גובה ז"א (היינו י"ב פר' בעובי)
נה"י	חג"ת	חב"ד היינו	
זו"ן	או"א עילאין	עתיק ונוק'	י"ב פרצופים פרטיים
יעו"ר	ישסו"ת	א"א ונוק'	דז"א המתיחדים
הוי"ה אדנו"ת	הוי"ה אלקים	הוי"ה אקי"ה	שמות היחודים (פשוטים)

אה"כ המשכת שפע מיחוד נר לנוק' להדליק: ע"ב קס"א | להדליק: ס"ג אלקים | להדליק: מ"ה אדני" | לב"ן | לב"ן | לב"ן

נוק' דז"א - מקבלת שפע מיחוד נ"ר (הנוק' נקראת ב"ן)

ז"ת	חב"ד	כתר	גובה נוק' (היינו בעובי)
נה"י	חג"ת	חב"ד	

כאשר נוק' דז"א בגובה נה"י של ז"א (רגל מן השוק)

ז"א - בחנוכה נמשיך לנוק' (ב"ן) מג' יחודים, כאילו היא בגובה של ז"א			
ז"ת	חב"ד	כתר	גובה ז"א (היינו י"ב פר' בעובי)
נה"י	חג"ת	חב"ד היינו	
הזו"ן	או"א עילאין	עתיק ונוק'	י"ב פרצופים פרטיים
יעו"ר	ישסו"ת	א"א ונוק'	דז"א המתיחדים
הוי"ה אדנו"ת	הוי"ה אלקים	הוי"ה אקי"ה	שמות היחודים (פשוטים)

אה"כ המשכת שפע מיחוד נר לנוק' ע"ב קס"א | ס"ג אלקים | מ"ה אדני" | לב"ן | לב"ן

נוק' דז"א - בגובה נה"י, ומקבלת שפע מג' היחודים כאילו היתה בגובה מלא (הנוק' נקראת ב"ן)		
ז"ת		גובה נוק' (היינו בעובי)
נה"י		

בחנוכה, יש רק נוק' אחת שהיא בגובה נה"י בלבד של ז"א (כל השאר בגובה מלא עם ז"א), אבל הנוק' מקבלת מג' יחודי הנ"ר כאילו היתה בגובה (היינו בעובי) מלא עם ז"א. זה קורה אך ורק בסוגיא של רגל מן השוק. אח"כ הנוק' יורדת לבי"ע.

בפועל, כוונה זו מתבצעת בסיום תיבת הוי"ה של הברכה הראשונה. שם רואים רק את ההמשכה מיחוד הראשון (ע"ב קס"א), כאשר השפע של שני היחודים הנוספים כלולים ביחוד הראשון (שהוא בראש, העיקרי).